

**Rodzinom ofiar i osobom
poszkodowanym w katastrofie
kolejowej, wyrazy głębokiego
współczucia składają:**

**Stowarzyszenie Kultury Polskiej
im. E. Felińskiej na Wołyniu
i zespół redakcyjny „Monitora Wołyńskiego”.**

**Сім'ям жертв і постраждалим
у залізничній катастрофі
особам глибоке співчуття
висловлюють:**

**Товариство польської культури на
Волині ім. Еви Фелінської та редакційний
колектив «Волинського Монітора».**

3 marca o godz. 20.57 w Szczekocinie (Polska) doszło do katastrofy kolejowej.

Składy relacji Przemysł-Warszawa i Warszawa-Kraków, znalazły się na jednym torze – doszło do czołowego zderzenia. W pociągach znajdowało się około 360 pasażerów. Zginęło 16 osób, a 57 zostało rannych.

Wśród zidentyfikowanych ofiar katastrofy jest obywatelka Rosji i Stanów Zjednoczonych. Ranni zostali mieszkańcy Ukrainy, Mołdawii i Czech.

W związku z tragicznymi wydarzeniami, Prezydent Polski Bronisław Komorowski ogłosił 5 i 6 marca żałobę narodową.

W Konsulacie Generalnym RP w Łucku, została wystawiona księga kondolencyjna.

3 березня 2012 року о 20.57 год. у Щекоціні (Польща) сталася залізнична катастрофа.

Потяги сполученням Перемишль-Варшава та Варшава-Краків опинилися на одних коліях – відбулося лобове зіткнення. У вагонах знаходилося близько 360 пасажирів. Загинуло 16 осіб, а 57 зазнали поранення.

Серед розпізнаних жертв катастрофи є громадяни Росії та Сполучених Штатів Америки. Поранення отримали громадяни України, Молдови та Чехії.

У зв'язку із трагічними подіями Президент Польщі Броніслав Коморовський оголосив 5 і 6 березня днями національної жалоби.

У Генеральному консульстві РП у Луцьку виставлено книгу для висловлення співчуттів.

**Страх як спосіб
наведення ладу в Україні
Strach jako sposób przywrócenia porządku na Ukrainie**

Була б людина, а статтю ми знайдемо!

Дайте чоловіка, а артыкул вымыслим!

str. 2

**Слово не має кордонів
Słowo ponad granicami**

Польки цікавляться сучасною українською літературою.

Polacy interesują się współczesną ukraińską literaturą.

str. 2

**Діти „великого ритму”
Dzieci „wielkiego rytmu”**

„Радіодні” на хуторі Фальків не були такі, як у фільмі Вуді Аллена.

„Radiodni” na chutorze Falków nie były podobne do tych z filmu Woody’ego Allena.

str. 4

**Тетянине «Зіллячко»
«Ziółka» pani Tetiany**

Роботи виставлялись у галереї Будинку національних меншин у Празі.

Z czytelnikami staram się być na równi.

str. 6

**Петро Коробчук:
Petro Korobczuk:**

«Книга – це не лише товар, а й велика політика...»

«Książka jest nie tylko towarem, ale też wielką polityką...»

str. 8

**Наш
передплатний
індекс: 49053**

Strach jako sposób przywrócenia porządku na Ukrainie

Страх як спосіб наведення ладу в Україні

Українська «елита» рządczą stosuje stare jak świat metody i środki walki z opozycją, dysydentami, przeciwnikami «jasnej regionalnej przyszłości» kraju. Świadczą o tym liczne sztywne, prymitywne, a jednak czasowo skuteczne kroki Rządu.

Historia z aresztowaniem, skazaniem i uwięzieniem byłego Premiera kraju Julii Tymoszenko, stała się przedmiotem głównych wiadomości światowych agencji informacyjnych i SSP. Jednak nie wystarczy wystraszyć naród jednym przykładem, ponieważ on jest zdolny uwierzyć w złodziejskie i gangsterskie pochodzenie pojedynczej osoby. Procesy należy utrzymywać, nadając im ciągły i cykliczny charakter. «Świętym» obowiązkiem jest ujawniać «Who is Who» wśród liderów opozycji, która jeszcze do niedawna była uważana za bardzo mocną.

Jednym z przedstawicieli oporu uważany jest Jurij Łucenko – przywódca Rewolucji Pomarańczowej, były Minister Spraw Wewnętrznych Ukrainy. Pełniąc obowiązki szefa policji stanu, na początku swej działalności, starał się spełnić główne przywołanie Majdanu: «Bandytów – do więzienia». Dziesiątki wszczętych spraw kryminalnych, aresztowania..., ale sądy nawet za czasów rządów «pomarańczowych» zachowywały się różnie. Tylko chwila i Łucenko z osoby rządzącej zamienił się w działacza opozycji. Poglądy wolnomysliczela i rewolucjonisty, a pragnienie walki o prawdę, stały się priorytetowe.

Sprawa przeciw Juriowi Łucence, stała się kolejnym widowiskiem, aby ukazać wszystkim, że przedziej czy później każdy musi «zbić kamienie», czyli ponieść odpowiedzialność za swoje słowa i czyny. Głód, wiece, protesty towarzyszyły jednemu z liderów Majdanu, przez rok jego pobytu w więzieniu.

Przyznanie uprawień swemu kierownikowi i wydanie pieniędzy na obchody święta państwowego, nie mogą być przyczyną ostrej kary w postaci czterech lat więzienia. Chyba każdy cywilizowany sąd nie wyda podobnej decyzji, uwzględniając skąpe i sfabrykowane dowody, które nawet nam, nie znającym szczegółów postępowania karnego, wydały się niejednoznaczne. Więc jak ubogie powinny być postanowienia kieszonkowych sądów, które pracują tylko na rzecz dwóch lub trzech rodzin w kraju.

W każdym rejonie urzędniczej czystości, jednak kończy się to naganą i rzadko dochodzi do zwolnienia. A być może, to jest wszystko przemysłane – udowodnić opozycji, że walczą z reżimem nie ma sensu, ponieważ wsadzą do więzienia z byle jakiego powodu. Czy to nie jest przykład niesławnego przysławia enkawudystów: «Dajcie człowieka, a artykuł wymyślimy!».

Jednak rząd ma krótką pamięć. Nie wziął pod uwagę doświadczenia walki z dysydentami z okresu radzieckiego. Zło zawsze działa wstecz. Wcześniej czy później, każdy nastąpi «na grabież», i to nie tylko organizatorzy i inicjatorzy zamówionych procesów, lecz też zwykli wykonawcy. Sądownictwo na Ukrainie nie wytrzyma żadnej krytyki. Ufność sędziom u obywateli wydaje się najniższą za całą historię istnienia ojczystego prawa. Nawet dzieci świadome są tego, że ludzie dzielą się na «łochów» i «mażorów». Czyli tych, którzy nie potrafią lub potrafią się wykupić.

Atroficzna, postkomunistyczna i kryminalna forma relacji w kraju, jest barometrem wszelkich form działalności społeczeństwa. Podobny stan jest bardzo niebezpieczny dla młodego państwa. Droga od demokracji do systemu autorytarnego, a nawet totalitarnego, jest bardzo krótka, jak świadczy historia ostatnich transformacyjnych lat w kraju. Powtórzyc drogę Białorusi można bardzo łatwo. A biorąc pod uwagę fakt, że w Rosji zbliża się nowa era rządów Putina, można dojść do niepokojących wniosków, że: «Europa nam nie przyswieca».

Odwolania polityków zachodnich, niepodpisanie Umowy o Stowarzyszeniu z Unią Europejską, rezygnacja z działań partnerskich, brak perspektyw w negocjacjach o zwolnieniach wizowych wyraźnie ukazują, że z taką Ukrainą liczyć się i współpracować cywilizowany świat nie będzie. Jeszcze podczas Mistrzostw Europy – 2012 możemy czuć się częścią rodziny europejskiej, ale od razu po finałowym sygnale rabatu meczu w Kijowie latem, znacznie się całkowita ignorancja naszego państwa.

Kraj oddzielony od współczesnej globalizacji świata jest martwą substancją, która nie potrafi nie tylko się rozwijać, ale chociaż się zatrzymać na elementarnym poziomie przetrwania. Białoruś jest już wzorem bezsensownego marnowania lat. Czy mamy oczekiwać na taką samą perspektywę? Feudalizm, gdzie kilku rodzinom służą miliony, wraca?

WM

Українська правляча «елита» використовує старі як світ методи і засоби боротьби із опозицією, інакодумцями, противниками «світлого регіонального майбутнього» країни. Свідченням цього є численні жорсткі, примітивні, однак тимчасово дієві кроки влади.

Епопея із арештом, за судженням і ув'язненням колишньої Прем'єр-міністр України Юлії Тимошенко стала об'єктом центральних новин світових інформаційних агентств та ЗМІ. Проте залюбки народ одним прикладом недостатньо, оскільки він може повірити у злодійське та бандитське походження однієї людини. Процеси необхідно робити сталими, показовими, циклічними. «Святий» обов'язок – з'ясувати «Who is Who» із лідерами опозиції, яка ще зовсім недавно вважалася вкрай сильною.

Одним із представників непокірних вважається Юрій Луценко – командир Помаранчевої революції, колишній Міністр внутрішніх справ України. Будучи на посаді головного правоохоронця держави, він, на початку своєї діяльності, намагався виконати головний заклик Майдану: «Бандитів – у в'язницю». Десять відкритих кримінальних справ, арешти..., проте суди навіть у час правління «помаранчевих» діяли по-різному. Лише мить – і Луценко із владної особи перетворюється на опозиційну, проте вільнодумство, революційність, прagnienie добитися правди не минули даремно для нього.

Справа проти Юрія Луценка стала черговим показовим кроком, який продемонстрував усім, що, рано чи пізно, доведеться «збирати каміння», тобто відповісти за свої слова та дії. Голодування, мітинги, протести супроводжували понад річне перебування в СІЗО одного із лідерів Майдану. Надання привілеїв власному водіви

та витрачення коштів на державне свято аж ніяк не «тягнуть» на суворе покарання у вигляді чотирирічного терміну. Мабуть, жоден цивілізований суд не прийняв би подібного рішення, беручи до уваги скіпи та сфабриковані свідчення, які навіть нам, непосвідченим у тонкощі обвинувачення, видалися непереконливими. Якими ж боготими видаються рішення кишеневих судів, котрі діють на догоду двох-трьох сімей країни.

У кожному районі представники влади вчиняють більш користові злочини, проте відбуваються доганами, рідко – звільненнями. А, можливо, так і задумано було – довести опозиціонерам, що борються із режимом безглуздо, оскільки «посадять» за будь-що. Чим не приклад сумнівного нехквідського прислів'я: «Була б людина, а статтю ми знайдемо!».

Проте влада має коротку пам'ять, не беручи до уваги радянського досвіду боротьби із інакодумцями. Ефект зла завжди має правило зворотної дії. Наступити «на граблі» доведеться рано чи пізно кожному, не лише керівникам й ініціаторам замовних процесів, а й звичайним виконавцям. Судочинна гілка в Україні не витримує жодної критики. Довіра до судів у громадян, мабуть, найнижча за всю історію існування вітчизняної юриспруденції. Вже навіть діти усвідомлюють, що люди поділяються на «лохів» та «мажорів». Себто тих, хто може або не може відкупитися.

Атрофована посткомуністична або кримінальна форма відносин у державі є барометром усіх форм життєдіяльності суспільства. Подібний стан украї небезпечний для молодого держави. Шлях від демократичної до авторитарної і навіть тоталітарної системи вкрай короткий, як свідчить історія найближчих трансформаційних років у країні. Повторити дорогу Білорусі можна дуже легко. А беручи до уваги факт, що у Росії наближається нова ера путінського управління із зовнішньо-економічними та політичними важеями впливу на сусідів, можна зробити невтішний висновок: «Європа нам не світить».

Заклики західних політиків, невідпущення Договору про асоціацію із Європейським Союзом, замороження партнерських дій, безперспективність переговорів щодо візових пільг – чітко вказують, що з такою Україною рахуватися і співпрацювати цивілізований світ не буде. Ще під час чемпіонату Європи – 2012 ми можемо відчувати себе частиною європейської сім'ї, але одночасно із фінальним свистком арбітра матчу у Києві вілтку розпочнеться повне ігнорування нашої держави.

Відмежована країна у сучасному глобалізаційному світі – це мертва субстанція, яка не в стані не те що розвиватися, а втриматися бодай на елементарному рівні виживання. Білорусь уже є прикладом безглузлого мarnування років. Невже саме такої перспективи нам варто очікувати? Феодалізм, де кільком сім'ям служать мільйони, повертається?

BM

Слово ponad granicami

Р'ятий рік з рządu в Łucku odbywa się Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy. «Głównym jego zadaniem jest przybliżanie ukraińskiego słowa i kultury Polakom oraz polskiego słowa i kultury Ukraińcom» - mówi Natalia Katrencikova, która zapoczątkowała ten konkurs w Łucku. Dzisiaj jest gościem «Monitora Wołyńskiego».

– Natalio, kiedy i jak pojawił się pomysł zorganizowania konkursu poezji i prozy polskiej dla mieszkańców Ukrainy?

– Podczas pobytu na Programie Stypendialnym im. Lane'a Kirklanda, miałam staż w Wydziale Kultury w Urzędzie Miasta Lublin. Dyrektorką wydziału Anna Pajdosz, z którą rozmawiałam o tendencjach rozwoju kultury w regionie, o polskiej polityce kulturalnej, czym zajmuję się naukowo, skierowała mnie do Anny Krawczyk – kierowniczki Działu Edukacji Kulturalnej Centrum Kultury w Lublinie. Anna Krawczyk wówczas już przeprowadzała konkurs ukraińskiej poezji i prozy dla mieszkańców Polski. Był to konkurs najpierw wojewódzki, obecnie jest ogólnopolski. Jej marzeniem było poszerzenie konkursu także na tereny Ukrainy, uczynienie go odzwierciedleniem polskiego konkursu. Ja od razu powiedziałam – zrobimy!

– Zajmujesz się tym już 5 lat. Jakiej przesyłki trzeba było pokonywać?

– Przede wszystkim w każdej sprawie zawsze trzeba znaleźć sojuszników. Tu problemem nie było. Od samego początku w organizacji konkursu uczestniczy moja koleżanka Sofia Mular i pani Nina Poremska. Organizatorami konkursu są Towarzystwo Kultury Polskiej im. T. Kościuszki oraz Wołyński Instytut Ekonomii i Zarządzania (WIEiZ). Od razu pojawiły się problemy z finansowaniem. Pierwszy konkurs przeprowadziliśmy wyłącznie na entuzjazmie, a wyjazd naszych laureatów do Polski finansował Urząd Miasta Lublin. Na następny rok TKP im. T. Kościuszki zwróciło się z podaniem o wsparcie do Konsulatu Generalnego RP w Łucku. Od tej pory Konsulat finansuje konkurs – czasem na 100 procent, a czasem na 90. Pomieszczenie dla przeprowadzenia konkursu w ciągu kilku lat bezpłatnie dawał organizator – WIEiZ. W zeszłym roku zainteresowała się nami i zaczęła pomagać w sprawach organizacyjnych, kierownik Wydziału Kultury Łuckiej Rady Miejskiej Tetiana Hnativ.

str. 3

Слово не має кордонів

П'ятий рік поспіль у Луцьку проводиться Декламаторський конкурс польської поезії і прози для мешканців України. «Основне його завдання – наближення українського слова і культури полякам, а також польського слова і культури українцям», – вважає Наталія Катренчікова, котра започаткувала цей конкурс у Луцьку. Сьогодні вона – гість «Волинського Монітора».

– Natalio, коли i як з'явилася ідея проводити конкурс польської поезії і прози для мешканців України?

– Під час перебування на Стипендіяній програмі ім. Лейна Кіркланда я проходила практику у відділі культури Люблінської міської ради. Керівник відділу Анна Пайдош, з котрою я розмовляла про тенденції розвитку культури в регіоні, про польську культурну політику, чим я займаюся науково, спрямувала мене до Анни Кравчик – керівника відділу культурної освіти у Люблінському центрі культури. Анна Кравчик уже тоді організувала конкурс української прози і поезії для мешканців Польщі. Спочатку він був воєводський, нині ж – доріс до загальнопольського. Її мрією було розширити межі конкурсу і на Україну, зробити його дзеркальним. Я одразу сказала: «Зробимо!».

– Ти займаєшся цим вже 5 років. Які труднощі довелося долати?

– Насамперед, у будь-якій справі завжди потрібно знайти союзників. З цим проблем не було. Від початку в організації конкурсу бере участь моя колега Софія Муляр та пані Ніна Поремська. Інституціями-організаторами є Товариство польської культури ім. Т.Костюшка та Волинський інститут економіки та менеджменту (ВІЕМ). Відразу виникли проблеми із фінансуванням. Перший конкурс ми взагалі зробили на голому ентузіазмі, а перевезення наших лауреатів до Польщі відбувалося за кошти Люблінської міської ради. На другий рік ми, через ТПК ім. Т.Костюшка, звернулися до Генерального консульства РП у Луцьку з проханням про підтримку. Відтоді у деякі роки на 100%, у деякі – на 90% фінансування нам надає консульство. Приміщення кілька років безкоштовно надавав організатор – ВІЕМ. У минулому році нами зацікавилася і почала нам допомагати організаційно пані Тетяна Гнатів – начальниця управління культури Луцької міської ради.

(Закончення. Початок на стр.2)

Дzięki jej wsparciu, mamy do dyspozycji pomieszczenie Pałacu Kultury m. Łucka. Tetiana Hnatiw pomaga nam także w sprawie wysyłania materiałów informacyjnych i informacji do mediów. Ma to swój skutek – z roku na rok zwiększa się liczba uczestników oraz poszerza zasięg geograficzny konkursu.

– W jaki sposób doborani są jurorzy?

– Połowa jury konkursu, a czasem nawet większa jego część, to przedstawiciele polskiej strony. Zawsze wśród jurorów jest Anna Krawczyk – ideolog i inspirator całej tej wielkiej transgranicznej inicjatywy. Ona zaprasza jakiegoś polskiego aktora, który w ramach konkursu przeprowadza krótkie warsztaty dla uczestników. On także jest jurorem. Dwie osoby w jury reprezentują Ukrainę. Zawsze zapraszamy ukraińskiego aktora i ukraińskiego filologa.

– Ile osób uczestniczy w konkursie?

– W pierwszym konkursie uczestniczyło 25 osób, w tym połowa studenci WIEiZ. Spoza Łucka nie było nikogo. W 2012 roku mieliśmy rekordową liczbę uczestników, w tym też rekordową liczbę uczestników z innych miast. W zeszłym roku do uczestnictwa w konkursie zarejestrowało się 39 osób. W tym roku – 62, ale udział wzięło 60 uczestników, którzy przedstawili 59 występów. Dwie zarejestrowane osoby nie przyszyły na konkurs. 18 uczestników przyjechało z innych miejscowości: ze Lwowa i obwodu lwowskiego, Równego i obwodu rówieńskiego, z obwodu tarnopolskiego, z kilku miast i wsi obwodu wołyńskiego.

– Co możesz powiedzieć o „spektrum” uczestników?

– Nasz konkurs to konkurs dla dorosłych, dlatego dolna granica wiekowa, z którą czasem eksperymentujemy, to 15-18 lat. Co roku to zmienialiśmy, ale doszliśmy do wniosku, że konkurs musi być przeznaczony dla osób dorosłych. Górnej granicy wiekowej nie mamy.

– Czy nie planujecie w przyszłości rozdzielić uczestników konkursu na kategorie wiekowe?

– Jesteśmy odzwierciedleniem polskiego konkursu, uczestnicy którego nie są dzieleni na kategorie wiekowe. W polskim konkursie są wyznaczone kategorie ze względu na gatunek: turniej

recytatorski, turniej poezji śpiewanej i turniej wywiedzione ze słowa. Kiedy zaczęliśmy nasz konkurs, też chcieliśmy zorganizować te trzy kategorie. Okazało się jednak, że nasi uczestnicy nie do końca rozumieją, co to znaczy „wywiedzione ze słowa” albo „poezja śpiewana”. Dlatego 3 z 5 konkursów ograniczyły się do konkursu recytatorskiego. W tym roku postanowiliśmy znowu dodać poezję śpiewaną (po raz pierwszy – na trzecim konkursie). Problem jednak polegał na tym, że uczestnicy po prostu wybierają popularne piosenki, nie do końca rozumiejąc, co to jest „poezja śpiewana”. Niestety nie zwracają także uwagi na zalecenia organizatorów, którzy proponowali zmienić repertuar.

– Jakie utwory wybierają do recytacji mieszkańcy Ukrainy?

– Nasi uczestnicy przede wszystkim wybierają klasyków – Mickiewicza, Szymborską, Miłosza, Słowackiego. Natomiast Polacy interesują się współczesną ukraińską literaturą: recytują Żadana, Prochaska, Irwancja, Bondara, Andruchowycza. W tym roku zauważalne były niektóre zmiany: Ukraińcy zaczynają się interesować współczesną polską poe-

Na Ukrainie udział w takim konkursie – sporadyczna akcja. Natomiast w Polsce popularny jest ruch recytatorski, działają organizacje recytatorów, częściej odbywają się konkursy recytatorskie. W tej sytuacji tylko najbardziej utalentowani nasi uczestnicy mogą rywalizować na odpowiednim poziomie z Polakami. Zauważę, że w ciągu pierwszych trzech konkursów nasi uczestnicy na finale w Lublinie, czyli na Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, nie dostawali pierwszych nagród. Po raz pierwszy zdarzyło się to w ubiegłym roku.

– Czego mogą oczekiwać laureaci, których wybrano podczas konkursu w Łucku?

– Co roku jury wybiera 10-11 laureatów, którzy jadą na finał konkursu do Lublina. Czeka na nich trzy ciekawych i aktywnych dni. Po pierwsze, wezmą oni udział w finale konkursu, recytując utwory, z którymi zwyciężyli w Łucku. Oprócz tego uczestniczą w zajęciach poświęconych sztuce aktorskiej, w ciekawych imprezach kulturalnych. Na przykład co roku odbywają się spotkania z ukraińskimi pisarzami: Iwanem Mal'kowcem, Oleksandrem Irwancem, Marią Matios, Andrijem Bondarem.

– Co uważasz za największe osiągnięcie konkursu?

– To, że wytrwaliśmy i rozwijamy się dalej.

Rozmawiała Natalia DENYSIUK

Na foto Valentyna LЮПИ: учасники, журі, організатори, патрони...

39 осіб, to u niniejszymu – 62. Проте участь взяли 60 учасників, котрі представили 59 номерів. Двоє зареєстрованих не з'явилися на конкурс. 18 учасників у нинішньому році приїхали з інших населених пунктів:

знову вирішили додати співану поезію (вперше – на третьому конкурсі). Проте зіткнулися із проблемою – учасники просто обирають популярні пісні, не до кінця розуміючи, що таке «співана поезія». На пре-

(Закінчення. Початок на 2-й сторінці)

Львова та Львівської області, Рівного та Рівненської області, з Тернопільської області, з кількох міст та сіл Волинської області.

– Що можеш сказати про «спектр» учасників?

– Наш конкурс – для дорослих, тому нижня вікова межа, з якою ми час від часу експериментуємо, коливається від 15 до 18 років. Щороку ми пробували порізному, але дійшли до висновку, що конкурс повинен проводитися для дорослих. Верхньої вікової межі ми не ставимо.

– Чи не плануєте у майбутньому розділити конкурсантів на вікові категорії?

– Ми є віддзеркаленням польського конкурсу, учасників якого не ділять на вікові категорії. Проте у польському конкурсі є жанрові категорії: секції декламації, співаної поезії і виведеної зі слова, тобто художньої інтерпретації віршів. Коли ми починали проводити конкурс, то заявляли ці 3 категорії. Виявлялося, що наші учасники не до кінця розуміють, що таке «виведене зі слова», чи що таке «співана поезія». Тому 3 із наших 5 конкурсів обмежилися до декламаторського турніру. У нинішньому році ми

– Скільки осіб бере участь у конкурсі?

– У перший рік було близько 25 учасників. Половину з них становили студенти ВІЕМУ. 3-поза Луцька не було нікого. У 2012 році ми мали рекордну кількість учасників загальному, так і учасників з інших міст. Якщо минулого року у нас зареєструвалося для участі

великий жаль, немає також уваги до порад організаторів, котрі рекомендували змінити репертуар.

– Які твори обирають для декламування мешканці України?

– Наші учасники завжди віддавали перевагу класиці – Мішкевичу, Шимборській, Милошу, Словацькому. Натомість поляки цікавляться сучасною українською літературою: читають Жадана, Прохаська, Ірваниця, Бондара, Андруховича. У нинішньому році намітилося невеличке зрушення: українці починають цікавитися сучасною польською поезією, особливо ті, хто вже брав участь у фіналі конкурсу у Любліні. Ще одна ризниця: поляки тяжіють до прозових уривків або білого вірша, тоді коли наші учасники схильні до традиційного римовааного вірша і рідко вибирають прозу.

– Чи не плануєте у майбутньому розділити конкурсантів на вікові категорії?

– Ми є віддзеркаленням польського конкурсу, учасників якого не ділять на вікові категорії. Проте у польському конкурсі є жанрові категорії: секції декламації, співаної поезії і виведеної зі слова, тобто художньої інтерпретації віршів. Коли ми починали проводити конкурс, то заявляли ці 3 категорії. Виявлялося, що наші учасники не до кінця розуміють, що таке «виведене зі слова», чи що таке «співана поезія». Тому 3 із наших 5 конкурсів обмежилися до декламаторського турніру. У нинішньому році ми

уваги до порад організаторів, котрі рекомендували змінити репертуар.

– Які твори обирають для декламування мешканці України?

– Наші учасники завжди віддавали перевагу класиці – Мішкевичу, Шимборській, Милошу, Словацькому. Натомість поляки цікавляться сучасною українською літературою: читають Жадана, Прохаська, Ірваниця, Бондара, Андруховича. У нинішньому році намітилося невеличке зрушення: українці починають цікавитися сучасною польською поезією, особливо ті, хто вже брав участь у фіналі конкурсу у Любліні. Ще одна ризниця: поляки тяжіють до прозових уривків або білого вірша, тоді коли наші учасники схильні до традиційного римовааного вірша і рідко вибирають прозу.

В Україні участь у такому конкурсі – це спорадична акція. Натомість у Польщі поширений декламаторський конкурс. У такому випадку тільки найбільш талановиті наші учасники можуть позмагатися на рівні з поляками. Додам, що іронічно дві треті перших турнірів наші учасники на фіналі в Любліні, тобто на Польсько-українських зустрічах майстрів слова, не отримували перших нагород, уперше це сталося лише минулого року.

– Що очікує на лауреатів, котрих відібрали під час конкурсу в Луцьку?

– Щорічно журі відбирає 10-11 лауреатів, які їдуть на фінал конкурсу до Любліна. На них чекає три цікавих і дуже напружених днів. По-перше, вони візьмуть участь у фіналі конкурсу, виступивши з тими творами, з якими виграли на відбірковому етапі у Луцьку. Окрім цього, для них відбуватиметься заняття з акторської майстерності, якісь цікаві культурні заходи. Зокрема, щороку проводилися творчі зустрічі з українськими письменниками: Іваном Малковцем, Олександром Ірванцем, Марією Матіос, Андрієм Бондарем.

– Що вважаєш найбільшим досягненням конкурсу?

– Те, що ми вижили і ростемо далі.

Розмовляла Наталя ДЕНИСЮК

Конкурс jednoczy

60 uczestników zademonstrowało swoje zdolności w V Konkursie Recytatorskim Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy.

Konkurs, który odbył się 24 lutego 2012 roku w Łucku, został zorganizowany w ramach roku Janusza Korczaka i Józefa Ignacego Kraszewskiego. Przeprowadzono go w dwóch kategoriach: turniej recytatorski i turniej poezji śpiewanej. W drugiej kategorii rywalizowało tylko kilka uczestników.

Jednocześnie z konkursem w Łucku, w Polsce trwa Ogólnopolski Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Ukraińskiej. W tym roku odbywa się on po raz ósmy. W obwydu konkursach jurorzy wybierają laureatów, którzy następnie wezmą udział w Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa w Lublinie. Takie wizyty dla niektórych uczestników konkursu stały się już tradycją.

Na przykład Anna Muzyka z Łucka uczestniczy w nim już po raz czwarty. Mówi, że co roku powiększa się liczba uczestników, którzy po turnieju zostają przyjaciółmi: „Dzięki konkursowi pojawili się nowi przyjaciele i tutaj, i w Polsce. Biorę udział, bo jest to wesołe i poznawcze. Są to dwa różne poziomy. Szczególnie mówię Polacy zachycają się nami podobnie jak i my nimi!”

Konkurs odbył się pod patronatem Mera miasta Łuck Mykoły Romaniuka, Prezydenta miasta Lublin Krzysztofa Żuka, Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku Marka Martinka.

MW

Конкурс єднає

60 учасників демонстрували свої здібності у V Декламаторському конкурсі польської поезії і прози для мешканців України.

Konkurs, який відбувся 24 лютого 2012 року в Луцьку, організовано в рамках Року Януша Корчак та Юзефа-Ігнація Крешевського. Конкурс проходив у двох категоріях: декламаторський турнір та турнір співаної поезії. Проте, за словами організаторів конкурсу, за перемогу в останній категорії змагалося лише кілька учасників.

Паралельно з турніром у Луцьку, в Польщі відбувається Загальнопольський декламаторський конкурс української поезії та прози. У нинішньому році він проводиться з всією. Обидва конкурси – відбіркові. В обох країнах журі визначає лауреатів, котрі пізніше візьмуть участь у Польсько-українських зустрічах майстрів слова у Любліні. Подібні візити для деяких учасників кон-

курсу стали традицією. Наприклад, Анна Муzyka з Луцька бере в ньому участь уже вчетверте. Вона розповіла, що щороку збільшується кількість учасників, котрі після заходу стають друзями: «Завдяки конкурсу з'явилися нові друзі як тут, так і в Польщі. беру участь, бо це весело і пізнавально. Це два різні рівні. Якщо чесно – поляки захоплюються нами так само, як і ми ними!»

Захід відбувся під патронатом Луцького міського голови Миколи Романюка, Президента Любліна Кшиштофа Жука, Генерального консула Республіки Польща у Луцьку Марека Мартінека.

BM

Діти "великого ритму" Діти великого ритму

– Tu papier, tu pióro, atrament...

Z tyłu za śledczym stały jak ściana „kinapy” (wzmacniacze stosowane w kinach objazdowych) – przed tym jak czarna wołga zatrzymała się przed naszą szkołą, milicjanci zdążyli już „spustoszyć” niejedną grupę bitowy... Podziwiałem ogrom wzmacniaczy, myśląc: „Gdyby to tak, że moc połączył chociażby podczas jednej imprezy tanecznej...”. Ale szanowałem naszego kinomechanika: „Dziwny jest ten świat”, – piosenka mojego idola Czesława Niemena, po raz pierwszy zabrzmiała z kabiny kinowej w wiejskim Domu Kultury!

– No to skąd macie te wzmacniacze, kolumny, mikrofony, gitary...

Rzeczywiście, jak zaczęła się moja przygoda z muzyką, która doprowadziła do tego, że ja – „uczeń celujący” – znalazłem się na rejonowym wydziale milicji?

Najpierw był „wielogłosowy gwar” jak rodzaj śpiewu chóralnego (ta definicja François Rabelaisa jak najbardziej pasowała do naszych szkolnych lekcji śpiewu). Po wyśledzeniu z Chelmszczyzny, rodzice ledwo wzięli koniec z końcem, w starym czeskim domku z ziemną podłogą. Mimo to, na początku lat 60-tych, postanowili kupić mi akordeon Weltmeister. Jednak nasze poszukiwania instrumentu w Łucku, zakończyły się „delektowaniem” wody gazowanej z automatu...

„Radiodni” na chutorze Falków nie były podobne do tych z filmu Woody’ego Allena, ale w nowym domu w Myluszach, w 1966 roku pojawiła się radiola „Kama”. Ojciec interesował się przede wszystkim „Głosem Ameryki”, natomiast ja zewsząd ścigałem płyty na 78 obrotów... Aż nagle, długie i średnie fale otworzyły wszechświat nowych dźwięków, ekstrawaganckie nazwy wykonawców – Animals, Shadows...

Programy muzyczne ze Szwecji, Luksemburga, Monte Carlo pojawiały się i znikwały w szumie eteru. Pierwszy Program Polskiego Radia nie był zagłuszany, a młodzieżowe „Studio Rytm” zabierało większą część wolnego czasu po lekcjach.

„Sztandar Młodych” uzupełniał obraz dziwnej ewolucji, która odbywała się w latach 60-tych na scenie rockowej. Muzycy Europy i Ameryki, sigali po muzykę symfoniczną, jazz, folklor, ludowe instrumenty z Azji, Afryki, Ameryki Łacińskiej... Codzienne wieczorne audycje, obciążały nowe odkrycia, niespodzianki, premiery gigantów i debiuty początkujących.

Niepowtarzalny Czesław Niemen odkrywał poezję Norwida, Tuwima, Iwaszkiewicza. „Beatles” nagrali kompozycję z kwartetem smyczkowym, a „Czerwona gwiazda z Węgier” – zespół „Omega” – płytę dla firmy „Decca”. YES zagrał z orkiestrą symfoniczną. George Harrison wziął w ręce hinduski sitar... W końcu potężny festiwal w Woodstock potwierdził: „muzyka wielkiego rytmu” przekształcała się z popularnej rozrywki tanecznej w Sztukę.

– Nie mogę czekać na twoje zeznanie do wieczora...

Szkolne wypracowania pisałem na „bardzo dobry”, ale dzisiaj w roli egzaminatora był śledczy. Myśli nie trzymały się kupy, bo krzyk naszego rytm-gitarzysty Juria za ściany odciągał uwagę... Zostawiono nas w różnych pokojach i mój kolega z ławki szkolnej, musiał udowodnić pochodzenie adapterów na jego rytm – gitarze, których starczyło tylko na 4 struny. Ależ te elektromagiesy! Przecież można ich było ukraść tylko ze słuchawek w budkach telefonicznych...

Zastanawiam się... po co był potrzebny, nam wiejskim chłopakom ten cały „big beat”? Nic nie wiedzieliśmy o „Beat Generation”, ale daliśmy ku współczesnemu brzmieniu piosenek naszych rodziców na młodzieżowych imprezach tanecznych! Trzy akordy i jedno tempo – przecież to tak proste!... Pierwsze piosenki „The Beatles” zachwycały na tyle, że długie letnie wieczory, ja z przyjacielem Mykołą, woleliśmy spędzić nie z dziewczynami, a w towarzystwie „Spidoły” – odbornika tranzystrowego.

Szkolny „Klub Przyjaciół Internacjonalnej”... W liście z Torunia, zaskokowało mnie zdjęcie dziewczyny w skórzanej kurtce, okularach przeciwsłonecznych i z „rogatym” instrumentem przerzuconym przez ramię. W czasopiśmie „Technika Młodzieży” mój kolega Mykoła, zobaczył schemat gitary elektrycznej i zima 1967 roku, minęła w stolarni jego ojca. Korpusy gitar elektrycznych do wiosny nabyły idealnych kształtów, natomiast gryfy, pozyczyliśmy z gitar 7-strunowych. W pierwszym składzie naszej grupy gitarowej było ich aż cztery, brakowało chyba tylko sombrero i deski do prania!

– Ось папір, ось ручка, чорнило...

За спиною у слідчого стіною стояли „кінапи”: міліціонери вже встигли „розорити” не одну біт-групу, перш ніж чорна міліцейська „Волга” зупинилася біля нашої школи... Я зачудовано розглядаю силу-силенну підсилювачів: «От би цю потугу поєднати хоч на одну танцювальну вечірку...». Але я шанував нашого кіномеханіка: „Дзівни ест тен свят”, – композиція мого кумира Чеслава Немена вперше звучала з кінобудки сільського будинку культури!

Діти «великого ритму», 1971 рік

– Отож, звідки ваші підсилювачі, кolumnи, мікрофони, gitari?

Справді: як почалася ця пригода з музикою, що, врешті-решт, привела мене, «відмінника», у райвідділ міліції?

Першу був «багатоолосий гамір» як вид хорового співу (визначення Франсуа Рабле якнайкраще пасувало для шкільних уроків співу). Після виселення з Холимщини батьки ледве зводили кінець з кінцями у старому чеському будинку із земляною підлогою, але на початку 60-х вирішили придбати для мене акордеон „Вельтмейстер”, одначе наші марні пошуки у Луцьку завершилися газаваною водичкою з автомата...

„Radiodni” на хуторі Фальків не були такі, як у фільмі Вуді Аллена, але у новій оселі, в Милушах, у 1966 році з’явилася радіола „Kama”. Батька більше цікавили передачі „Голосу Америки”, я ж стягував звідусіль платівки на 78 обертів... Аж раптом довгі і середні хвилі відкрили всесвіт нових звуків, екстравагантні назви виконавців: „Енімалс”, „Шедоуз”...

Музичні програми зі Швеції, Люксембурга, Монте Карло то з’являлися, то зникали за завісою шумовиння. Першу програму Польського радіо не глушили і молодіжне „Студіо „Ритм” поглинуло левову частину вільного часу після уроків.

„Штандар млодих” доповнював картину дивовижної еволюції, що відбувалася у 60-і роки на рок-сцені. Музиканти Європи і Америки звертали до симфонічної музики, джазу, фольклору, народних інструментів Азії, Африки, Латинської Америки... Етер шовечора обівав нові відкриття, несподіванки, прем’єри гігантів і дебюти новачків!

Неповторний Чеслав Немен відкрив мені польську поезію Норвуда, Тувима, Івашкевича. „Beatles” записали композицію зі струнним квартетом, а „Червона зірка з Угорщини” – формація „Омега” – диск для фірми „Decca”. «YES» заграв з симфонічним оркестром. Джордж Харрісон взяв до рук індуський ситар... Врешті-решт грандіозний фестиваль у Вулстоку засвідчив: із популярної танцювальної розваги „музыка великого ритму” ставала місцевістю.

– Я не можу чекати на твоє пояснення до вечора...

Шкільні твори я писав на „відмінно”, але сьогодні в ролі екзаменатора виступав слідчий. Отож, думки не трималися кupy, бо лемент нашого ритм-гітариста Юрія за стіною відволікав увагу... Нас посадили у різних

кімнатах і моєму однокашнику доводилося описувати походження звукознімачів своєї ритм-гітари... Їх вистачало тільки на 4 струни, але феромагнітні сердечники... Їх же поцупили десь із телефонних слухавок...

Отож, для чого знадобився „big beat” нам, сільським хлопцям? Ми нічого не знали про „Beat Generation”, але прагнули сучасного звучання для пісень наших батьків на молодіжних танцювальних вечірках! Три акорди і один темп, це ж так просто!... Перші композиції „The Beatles” заворожили настільки, що довгі літні вечори ми з приятелем Миколою волили проводити не з дівчатами, а у товаристві „Спидоли” – транзистрного приймача.

Шкільний „Клуб інтернаціональної дружби”... У листі з Торуня шокував знімок дівчиночки у шкіряній курточці, темних окулярах і рогатим інструментом наперевіс... У журналі „Техніка молодежи” мій друг Микола надивав будову електрогітари і зима 1967 року минула у столітній майстерні його батька. Корпуси електрогітар до весни набули ідеальних форм, щоправда грифи позмикали з гітар семиструнних: у першому складі нашої гітарної групи! Їх було аж чотири, бракувало хіба що сомbrero та пральної дошки!

Бризки „Сидру” скропили побілені до Великодних свят стіни помешкання, але ніщо не стало на заваді гучного дебюту. Запах лаку та одеколону „Шпир” наганяв ейфорію... Батько Миколи – колишній фронтонік і член партії – сприймав наше хобі з почуттям гумору і навіть дозволив до початку купального сезону використати підсилювач ТУ-50 з міської рятувальної станції.

Нарешті, я знайшов кілька правильних речень про наше несподіване захоплення, яке від початку не подобалося голові сільської ради: „Ми хочемо грати як „The Beatles”, „Moody blues”, „Breakout” і мріємо виступити у всеосяжному телевізійному турнірі „Алло, ми ищем таланты”...

Наприкінці 60-х все більше інтригували виступи вокально-інструментальної групи „Лель” С.Куркіна – гітариста, клавішника, аранжувальника. На хвилі бітломанії, посередній 60-х вона об’єднала молодих луцьких інструменталістів Олександра Рябушкіна, Володимира Жидкова, Віктора Асницького, Віктора Пініча, відважно експериментувала з народною та класичною музикою, потрапила на сторінки ілюстрованого видання „Волинь”, а у 1974 році вивела на друге місце престижного Всеукраїнського фестивалю „Янтарна труба” часувою Знайдію Пронько, доньку поета Михайла Пронька.

Не один музикант мріяв побачити себе у складі „Леля”, але не кожен мів витримати тести лідера.

На першому курсі історичного факультету я опинився перед дилемою: нарощувати спортивні результати чи надати перевагу інструментальному ансамблю „Спектр”? Особа Ігоря Мірошніченка захоплювала більше: студент фізико-математичного факультету демонстрував віртуозну техніку гри на гітарі, імпровізував на клавішних і став незаперечним авторитетом для Володимирів – П’ятничка, Коструби, Жидкова... Щоб вписатися у цю команду, на літні канікули я взяв ударні інструменти додому...

У нашому музичному доповіданні батьків брат Микола Ворон з Канади: „Школа гри на ударних інструментах” розвивала мою техніку, а нотні збірники з партитурами збагачували репертуар групи джазовими стандартами. „Аморато” та інші речі пропонували такі ритмічні малюнки, які не вдавалося осягнути з першого разу.

Вихідні я любив послушати його у дуєті з батьком. Колишній військовий штурман Геннадій Мірошніченко брав до рук банджо, гітарні пасажі на „Етеріні” Ігор доповнював художнім свистом. Після розлучення Ігоря з дружиною ветеран війни з сином

стриху зabytkowego domu на Старым Мієсьці. Сtryху tego zabytku (obecnie znajduje się там restauracja „Korona Witowta”) stał się „klubem twórczej młodzieży” dla malarzy, poetów, muzyków. Sasza Walenta podarował sąsiadowi swoje obrazy w stylu puentylizmu... Kostia Szyszko zostawił na ścianie magnetofonowej legendarną „Epupeję” w autorskim wykonaniu...

Jaskrawa postać sceny rockowej z lat 70-tych – mój kolega z kursu Anatolij Kondratiuk. Na spotkanie z dziekanem, który wykladał historię ZSRR, dziewczyny specjalnie zrobiły mu fryzurę: puszyste włosy, które spadały na plecy, schowały pod kołnierzy koszuli. Dziekan uwielbiał zaczynać wykład polowaniem na czarownicę i nasz bohater gitary, gwiazda pokolenia „dzieci kwiatów” stawał się niższy od trawy i cichszy od wody...

Pewnego razu, przyjechał on do Włodzimierza Wolyńskiego, gdzie my, studenci instytutu pedagogicznego, graliśmy na potańcówce w Domu Kultury. Rozpoczął się nowy projekt: trio „Formula 3” (na zdjęciu). Grupa debiutowała w składzie: Anatolij Kondratiuk (gitara-solo), Mykoła Pylpuczuk (gitara basowa) i Wasyl Woron (perkusja). Uzbrojony w modulatory dźwięku i inne „wymalazki”, Anatolij wydobywał ze swojej gitary pioruny i błyskawice- chyba nie dawała mu spokoju sława Jimi'ego Hendrixa!

Kiedy Anatolij zaczął tracić siłę, zajął się wychowaniem młodych muzyków. W swoim domu na przedmieściach Łucka, stworzył salę

prób, gdzie zbierali się początkujący muzycy. Spotykał się z nimi prawie codziennie i to bezpłatnie!

Gitarzysta i wokalista Jura Terechow ze Lwowa, szukał nowego perkusisty do zespołu wokalnoinstrumentalnego jednostki wojskowej 99011 awiacji Floty Północnej. Spodobały się mu jego motywy rytmiczne, więc w weekendy mogłem wracać z Garnizonowego Domu Kultury, po „ciszy nocnej” albo słuchać hard-rocka w pracowni naszego malarza i gitarzysty zborowego Rasztya.

Nie podobalo się to „rezerwie” w koszarach. Od razu przebrano mnie w używany pasiasty podkaszulek (poprzednio zabrano mi nową flanelę). Poważna „rezerwa” rzetelnie przygotowywała mundury do demobilizacji, nie od razu godząc się na to, że „kot-student” razem z nimi, odchodzi do cywila.

Po manewrach „Ocean-75”, musiałem na kilka miesięcy porzucić paleczki perkusyjne. Nocna praca z łomem, w przedmiotu przyjazdu do Stwierdomorska I Ministra Obrony ZSRR na manewry „Ocean-75”, w konsekwencji skończyła się częściowym paralizem prawej ręki... Ani łuki podnieść, ani zasalutować...

Kiedy na wiosnę roztopił się śnieg blisko punktu kontrolnego, nie znalazłem krawężnika, do którego próbował się dokopać tej nocy dyżurny pododdział garnizonu, wykonując rozkaz „praporszczyka” Bogatki...

Wasyl WORON

opiniлися на горищі аварійного будинку у Старому місті і піддавши історичної оселі (нині – тут ресторан „Корона Вітовта”) стало „klubem twórczej młodzieży” dla художników, poetów, muzykantów. Walenta podarował sąsiadowi свої картини у стилі пуантілізму... Костя Шишко залишив на магнітофонній стрічці легендарну „Епупею” в авторському виконанні...

Яскрава постать рок-сцени сімдесятих – мій однокласник Anatolij Kondratiuk. До зустрічі з деканом, який читав історію СРСР, дітята спеціально готували його зачіску: пишне волосся, що хвилями спадало на плечі, акуратно ховали під комерець сорочки. Декан любив починати лекцію з „половання на відьом” і наш герой гітари, зірка покоління „дітей квітів”, ставав нижчим від трави, тихшим від води...

Одного разу він надався у Володимир, де ми, студенти пединституту грали «на танцях» у Будинку культури. Почався новий проект: trio „Formula 3” (дивіться фото) дебютувало у складі: Anatolij Kondratiuk (гітара-соло), Mykoła Пилипчук (бас-гітара), Василь Ворон (ударні). Озброєний модуляторами звуку або „примочками” Anatolij метав громи і блискавки: йому, вочевидь, не давали спокою лаври Джимі Хендрікса!

Коли Anatolij почав втрачати слух, спрямував педагогічні здібності на виховання мо-

лодих музикантів: у своєму домі на околиці Луцька створив репетиційну базу, якої ніхто інший у Луцьку не міг запропонувати початківцям. Anatolij опитувався ними мало не щодня – безкоштовно!

Гітарист і вокаліст Юра Терехов зі Львова шукав нового барабанщика для вокально-інструментальної групи в/ч 99011 авіації Північного флоту. Мої ритмічні малюнки йому сподобалися, отож у вихідні я міг повертатися з гарнізонного Будинку культури після „відбою” або слухати доскохочу хард-рок у майстерні нашого художника і бас-гітариста Раштыа.

Це не подобалося „дідам”. У казармі мене одразу переодягли у поношений смугастий натільник, відібравши новеньку фланельку. Поважні „діди” ретельно готували парадно-вихідну форму до „демебе” і не одразу звикли з тим, що „салага-студент” демобілізується разом з ними.

Після маневрів „Океан-75” довелося на кілька місяців полишити палички: нічна праця з ломом напередодні приїзду у Североморськ I Міністра оборони СРСР на маневри „Океан-75” обернулася частковим паралічем правої руки... Ні ложку підняти, ні честь віддати...

Коли навесні розтанув лід біля КПП, я не знайшов бордюру, до якого намагалося докопатися тієї ночі чергове відділення по гарнізону, виконуючи наказ прапорщика Богатка...

Василь ВОРОН

Польська преса про Україну

Тимосzenko: Torturują matkę, prokuratura nie reaguje

Сорка Julii Tymoszenko, Jewhenija, złożyła w sądzie skargę na Prokuraturę Generalną Ukrainy za „bezczyność» w związku z doniesieniami o torturowaniu przebywającej w więzieniu byłej premier.

Сорка byłej premier zarzuciła władzom, że nie tylko poddają jej matkę torturom, ale i czynili przeszkody podczas badania stanu zdrowia opozycjonistki, przeprowadzonego przez kanadyjsko-niemiecką ekipę medyczną w połowie lutego. Wyniki badań nie zostały dotychczas opublikowane.

Jewhenija Tymoszenko powiedziała, że jej matka, która od kilku miesięcy uskarża się na silne bóle kręgosłupa, nie tylko nie otrzymuje należytej opieki medycznej, ale i poddawana jest w więzieniu silnej presji.

Rzeczpospolita, 2 marca 2012 roku

Тимошенко: «Катують маму, прокуратура не реагує»

Донька Юлії Тимошенко, Євгенія, подала до суду скаргу на Генеральну прокуратуру України за «бездіяльність» у зв'язку із повідомленнями про катування у в'язниці над колишньою прем'єр-міністр.

Донька колишнього керівника уряду звинуватила владу у тому, що вона не лише піддає її маму тортурам, але й перешкоджала під час обстеження щодо виявлення стану здоров'я опозиционерки, яке провела канадсько-німецька медична комісія в середині лютого. Результати обстеження досі не були оприлюднені.

Євгенія Тимошенко заявила, що її мама, котра упродовж кількох місяців скаргиється на сильні болі у хребті, не лише не отримує належної медичної опіки, але й піддається у в'язниці сильному тискові.

Rzeczpospolita, 2 березня 2012 року

Ukraina ogranicza import mleka i mięsa z Białorusi

Ukraina wprowadziła czasowe ograniczenia importu mleka i produktów mlecznych z Białorusi, oraz zakazała wwozu mięsa wieprzowego z tego kraju – podała Państwowa Służba Weterynaryjna w Kijowie.

Ograniczenia w handlu białoruską wleprzowiną to wynik obaw przed wirusem afrykańskiego pomoru świń, którego ogniska – jak przypuszczają ukraińskie służby – mogą znajdować się w granicznym z Polską obwodzie grodzieńskim.

Zakaz importu białoruskiego mleka wytłumaczono natomiast tym, że jego producenci «dopuszczają się systematycznych naruszeń obowiązujących na Ukrainie norm». Nie przestrzegają przede wszystkim dopuszczalnych poziomów obecności w mlekach «preparatów weterynaryjnych».

Zablokowanie przez Ukrainę importu mleka z Białorusi może być związane z tzw. wojną serową, którą Kijów toczy obecnie z Moskwą. Rosjanie twierdzą, że importowane z Ukrainy sery zawierają za dużo oleju palmowego, w wyniku czego siedem ukraińskich przedsiębiorstw znalazło się na liście firm objętych zakazem sprzedaży sera do Rosji.

Zdaniem ekspertów wojna serowa między Ukrainą a Rosją jest elementem szerszego konfliktu, który toczy się między dwoma krajami wokół cen gazu. Kijów domaga się ich obniżki, lecz Moskwa na razie nie wyraża na to zgody.

Gazeta Wyborcza, 1 marca 2012 roku

Україна обмежує імпорт молока та м'яса із Білорусі

«Україна вводить тимчасове обмеження імпорту молока та молочних продуктів із Білорусі, а також заборонила ввозити свинину із цієї країни», – заявила Державна ветеринарна та фітосанітарна служба України.

Обмеження торгівлі білоруською свининою – це результат побоювань вірусу африканської чуми свиней, спалахи якого, на думку українських служб, можуть проявлятися в Гродненській області, яка межує із Польщею.

Заборона імпортувати білоруське молоко пояснюється тим, що його виробники «допускають систематичні порушення обов'язкових в Україні норм». Передусім, не дотримують рівень присутності у молоці «ветеринарних медикаментів».

Блокування Україною імпорту молока із Білорусі може бути пов'язане із так званою сирною війною, яка точиться між Києвом та Москвою. Росіяни вважають, що імпортовані з України сири містять занадто багато пальмової олії, в результаті чого сім українських підприємств опинилися в списку фірм, яким заборонено продавати сири у Росії.

На думку експертів, сирна війна між Україною та Росією є елементом ширшого конфлікту, який точиться між обома країнами навколо цін на газ. Київ вимагає їх знизити, однак Москва, поки що, не висловлює на це своєї згоди.

Gazeta Wyborcza, 1 березня 2012 року

Ukraina się zastanawia

Moskwa zaproponowała Ukrainie zniżkę na gaz w wysokości 10 proc.

– Projekt umowy zawierający 10 proc. zniżki przekazał nam szef Dumy Naryszkin. Kierownictwo Naftogazu negocjuje teraz te warunki z Gazpromem – napisał na swoim blogu premier Nikoła Azarow. Potwierdził tym samym wcześniejsze informacje prasy rosyjskiej o zniżce dla Kijowa.

Ukraina płaciłaby wtedy 375 dol./1000 m³. Teraz cena za pierwszy kwartał to 416 dol.; w drugim i trzecim ma wzrosnąć do 418 dol. a w ostatnim spaść do 413 dol..

Tymczasem jak stwierdził premier Nikoła Azarow ukraiński przemysł płaci za gaz najwięcej w Europie – 560 dol./1000 m³.

Premier nie dodał, że jest to zasługa samych Ukraińców. Zanim bowiem gaz kupiony przez Naftogaz po 416 dol. dotrze do przedsiębiorstwa, po drodze cenę nabija co najmniej kilku pośredników.

Rosjanie chcą też, by Ukraina odebrała w tym roku co najmniej 33 mld m³ gazu. Obowiązująca umowa na 52 mld m³ narzuca im minimum na poziomie 41 mld m³. Kijów już zapowiedział, że kupi nie więcej niż 27 mld m³.

Energiainews.pl, 3 marca 2012 roku

Україна в роздумах

Москва запропонувала Україні 10-відсоткову зniżку на газ.

– Проект договору щодо 10-відсоткової зniżки передав нам керівник Думи Нарішкін. Керівництво «Нафтогазу» нині веде переговори із «Газпромом», – написав у своєму блозі Прем'єр-міністр України Микола Азаров. Цим самим він підтвердив інформацію російської преси про зniżку на газ для Києва.

Україна платила б 375 доларів /1000 куб. м. Нині ціна за перший квартал становить 416 доларів /1000 куб. м; у другому та третьому має зрости до 418 доларів /1000 куб. м, а в останньому – знизитися до 413 доларів /1000 куб. м.

Тим часом, як ствердив Прем'єр-міністр України Микола Азаров, українська промисловість платить за газ найдорожче у Європі – 560 доларів /1000 куб. м.

Прем'єр-міністр не додав, що це є заслугою самих українців. Допоки газ, куплений «Нафтогазом» по 416 доларів, потрапить до підприємства, то ціну підвищать принаймні кілька посередників.

Росіяни також хочуть, щоб Україна у нинішньому році взяла хоча б 33 млрд. куб. м газу. Діючий договір на 52 млрд. куб. м нав'язує мінімальний обсяг на рівні 41 млрд. куб. м. Київ уже заявив, що купити не більше, аніж 27 млрд. куб. м.

Energiainews.pl, 3 березня 2012 року

Poszukujemy FARMACEUTY

Ośrodek Promocji i Edukacji, Izba Gospodarcza Właścicieli Aptek i Punktów Aptecznych oraz Związek Zawodowy Techników Farmaceutycznych poszukują magistra farmacji (lub licencjat) o polskim pochodzeniu (lub mówiącego po polsku) do współpracy w międzynarodowym projekcie farmaceutycznym.

www.izbapa.pl

www.zztf.eu

www.studiadlaciebie.net

cezary@studiadlaciebie.net

info: 0 362 439 438; 0 362 436 285
PL: 0048 44 645 15 21; 609 407 414

"Ziółka" pani Tetiany

Owoce, jagody, rośliny i urok lata Wołyńskiego Kraju "zakonserwowane" i zakodowane w obrazach łuckiej artystki Tetiany Miałkowskiej mogą zobaczyć i poczuć wielbiciele jej twórczości na wystawie "Ziółko", która została otwarta 2 marca w Muzeum Sztuki Łuckiej Gallerii Obrazów. Pani Tetiana udzieliła wywiadu dla "Monitora Wołyńskiego".

- Pani Tetiano, gratulujemy nowej wystawy w Łucku. Jej tytuł, biorąc pod uwagę pierwsze dni wiosny, jest dość symboliczny i wymowny.

- W jakimś sensie wystawa nie jest zupełnie nowa. Szereg prac pod tytułem "Ziółko" pojawiło się w latach 2010-2011. W ciągu dwóch tygodni w marcu zeszłego roku, podczas Dni Szweczenki prace eksponowane były w galerii Domu Mniejszości Narodowych w Pradze. Następnie wystawa została przewieziona do Litomyśla, gdzie była eksponowana w galerii "Sofia" do końca zeszłego roku. Część obrazów została sprzedana, część - подарowana. Do prac przywiezionych z Czech, postanowiłam dołączyć te z serii "Wseńkaja Lubow", które powstały pod wpływem zamilowania kulturą i tradycjami Wołynia i Polesia. Dzisiaj mam możliwość zaprezentować Wołyńanom 18 prac w Muzeum Sztuki Łuckiej Gallerii Obrazów.

- Czy Pani tworzy swoje obrazy specjalnie dla wystawy?

- Nie, ja nie maluję czegoś specjalnie dla wystawy. Na przykład seria "Ziółko" powstała pod wrażeniem zebranych na Wołyniu materiałów. Zwykle po prostu biorę temat, który mnie interesuje, zaczynam kombinować z różnymi kompozycjami, kolorami i pracuję z nimi do pełnego wyczerpania. Następnie zaczynam pracować nad nową serią, ale czasem wracam do poprzedniej, żeby coś poprawić lub uzupełnić.

- Ma Pani nowe pomysły, tematy?

- Tak, chcę zająć się nową tematyką, popracować z nowymi rozmiarami, z inną stylizacją. Po niektórych przesyleniu dekoracyjności, chcę popracować z figuratywnymi kompozycjami. Interesują mnie czynniki społeczny i subiektywny, postać człowieka, grupy ludzi.

- Wiem, że Pani niedawno jeździła do Chelma...

- Podczas wystawy Wołodymyra Marcuka i Anatolija Kazmiruka w Chelmie, spotkałam się z Ryszardem Kaczmariskim. Pojawił się u nas wspólny pomysł, żeby stworzyć studio artystyczne dla dzieci i młodzieży, które byłoby podobne do tego, którym zajmuję się w Łucku. Zamierzamy dołączyć jego uczestników do wspólnych twórczych projektów polsko-ukraińskiego pogranicza. Kilka dni później Ryszard Kaczmariski był na wystawie w Łucku. Był w naszym studiu, zobaczył jak odbywają się zajęcia, poznał nauczycieli, zapoznał się z materiałem programowym. Zaczęliśmy współpracę - stworzyliśmy studio "Wizuart" i opracowaliśmy logo. Przywiozłam 80 prac dzieci ze studia "Piaternia". Urządziliśmy wystawę, która stała się swoistym wzorem materiału programowego, nad którym zamierzamy pracować z polskimi dziećmi.

- Czy polskie dzieci dużo mają wspólnego z ukraińskimi?

- Bardzo dużo. Gdyby nie było granicy, dzieci nie sposób byłoby odróżnić. Teren pogranicza - specyficzny. Miałam barierę językową tylko pierwsze 10 minut. Rozumieli mnie, kiedy rozmawiałam po ukraińsku, ja rozumiałam polski. Dzieci na tyle są plastyczne, otwarte, wolne i bez stereotypów, szybko się adaptują, że wszystko inne wygląda jak wymyślone zasady.

Tetiana Mialkowska z wychowancami

- W jakim wieku były dzieci?
- Najmłodsze dziecko miało 4 lata, starsze dzieci to nastolatki.

- Co planujecie robić? Będziecie przeprowadzać plenery dla dzieci?

- Studio w Chelmie będzie działało na stałe. Tam będą polscy nauczyciele, którzy zajmą się dziećmi na co dzień, ale na warsztaty będą przyjeżdżała nasi malarze. Co miesiąc będą przyjeżdżała ja i Natalia Kumanowska. Inni malarze będą przeprowadzać jednorazowe warsztaty.

Ryszard Kaczmariski razem ze swoimi polskimi partnerami zorganizował Fundację "Na styku", która zajmuje się różnymi działaniami, w tym wymianą. Ta fundacja zorganizuje także polsko-ukraiński plener, w którym wezmą udział: 5 polskich malarzy i 5 uczniów, z ukraińskiej strony też - 5 malarzy i 5 uczniów. Plener będzie trwał przez 5 dni w Polsce i 5 dni na Ukrainie.

- Uczestnicy pleneru będą mieli wspólne zadania?

- Uczestnicy pleneru stworzą serię szkiców, charakterystycznych dla terenu, na którym będziemy się znajdować w Polsce z badaniem architektury, na Ukrainie - będzie to temat krajobrazu. Chcemy pokazać i podobieństwo, i różnice, zwłaszcza w zakresie mentalności. To będą zadania na kompozycję. Później prace zostaną przedstawione na wystawie.

- Jakim Pani wydał się Chelmem?

- Spodobało mi się to, że ludzie przychodzą na wystawę przygotowani. Nie ma osób przypadkowych. Jest to miasto niewielkie, ma swoje problemy, ale ludzie pragną kultury, odczuwalny jest dość wysoki poziom kulturalny przeciętnej mieszkańca. Mimo to, że w Chelmie jest niewiele galerii sztuki i nie ma żadnego studia, oprócz zajęć przy domach kultury i zwykłych lekcji w szkole.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

"Ziółko"

Tetianine «Ziľľachko»

Плоди, ягоди, рослини і чар літа Волинського краю, «законсервовані» і закодовані у полотнах лудької мисткині Tetiani Mialkowskoi, мають змогу побачити і відчутти поціновувачі її мистецтва на виставці «Ziľľachko», яка відкрилася 2 березня у художньому музеї Лудької картинної галереї. Пані Tetiana люб'язно погодилася дати інтерв'ю для «Волинського Монітора».

студії, подібні до тієї, якою я займаюся тут, у Лудьку. Ми плануємо долучити її учасників до загальних творчих проєктів польсько-українського пограниччя. Через кілька днів після цього Ришард Качмарський був на виставі у Лудьку. Він завітав до нашої студії, подивився як проходять заняття, познайомився з викладачами, з програмним матеріалом. Ми розпочали співпрацю, створили студію «Візуарт», розробили логотип студії. Я привезла 80 дитячих робіт студії «П'ятерня», влаштувавши виставку, яка стала своєрідним зразком програмного матеріалу, за яким ми плануємо працювати з польськими дітьми.

- Чи багато спільного мають польські та українські діти?

- Дуже багато. Якби не було кордону, дітей не можливо було б розрізнити. Територія пограниччя - специфічна. У мене був мовний бар'єр тільки перші 10 хвилин. Мене розуміли, коли говорила по-українськи, я розуміла польську. Діти настільки гучні, відкриті і адаптовані, вільні і незангажовані стереотипом, що все інше виглядає як умовності.

- Якого віку були діти?

- Найменша дитина мала 4 роки, старші діти - підліткового віку.

- Що саме Ви плануєте робити? Будете організовувати плєнери для дітей?

- Студія у Холмі буде працювати постійно. Там будуть польські викладачі, котрі займатимуться з дітками щодня, але на майстерні будуть приїжджати наші художники. Щомісяця приїжджатимуть я і Наталія Кумановська, інші художники будуть проводити разові майстер-класи.

Люди мистецтво

року. Частина картин була продана, інші - подаровані. До робіт, привезених із Чехії, я вирішила долучити праці із серії «Всенькая любов», які були написані під впливом любові до культури та традицій Волинського краю і Польщі. Сьогодні маю можливість презентувати волянінам ці 18 робіт у художньому музеї Лудької картинної галереї.

- Ви створюєте свої праці спеціально для виставки?

- Ні, я не маю чогось спеціально «під виставку». Зокрема, серія «Ziľľachko» була створена під враженням матеріалів, зібраних на Волині. Я просто беру тему, яка мене зацікавить, починаю комбінувати з різними композиціями, кольорами і працюю з нею до повного вичерпання. Далі переходжу до наступної теми, але часом повертаюся до попередньої серії, щоби щось поправити чи доповнити.

- Є нові задумки, теми?

- Так, маю бажання попрацювати у новій тематиці, розмірах і у іншій стилістиці. Після деякого перенасичення декоративністю хочу взятися за фігуративні композиції. Зацікавив мене соціальний і суб'єктивний фактор, образ людини, групи людей.

- Знаю, що Ви недавно їздили до Холма...

- Під час виставки Володимира Марчука і Анатолія Казмирука у Холмі я зустрілася з Ришардом Качмарським. У нас виникла спільна ідея створити дитячу і молодіжну художню

Ришард Качмарський разом зі своїми польськими партнерами організував фонд «На стику», який займається різними видами діяльності, зокрема й обміними. Цей фонд організує також польсько-український плєнер, у якому візьмуть участь 5 польських художників і 5 учнів, з української сторони теж - 5 художників та 5 учнів. Плєнер відбуватиметься 5 днів у Польщі і 5 днів в Україні.

- Учасники плєнеру працюватимуть над спільними завданнями?

- Учасники плєнеру створюють серію етюдів, характерних для території, на якій ми перебуватимемо: у Польщі до дослідженням архітектури, а в Україні - це буде тема ландшафту. Ми хочемо показати і спорідненість, і відмінність, проведимо паралелі у сфері менталітету. Це будуть композиційні завдання. Роботи пізніше представимо на виставці.

- Яким Вам видався Холм?

- Мені сподобалося те, що люди приходять на виставку підготовлені. Немає випадкових відвідувачів. Не дивлячись на те, що місто невелике, має свої проблеми, люди прагнуть культури, відчувають досить високий культурний рівень пересічного мешканця. Це при тому, що у Холмі небагато мистецьких галерей і, окрім гуртків у будинку культури і звичайних уроків у школах, немає жодної художньої студії.

Розмовляв Валентин ВАКОЛУК

Czterometrowa «cudowna pisanka»

Do Świąt Wielkanocnych wołyńscy artyści pomalują «cudowną pisankę» miasta Łucka. Potem odwożą ją na konkurs do Muzeum Ludowej Architektury i Bytu w Pirogowie.

29 lutego w centrum obwodowym Wołynia, zaczęto malować «cudowną pisankę» miasta Łucka. Akcja została zorganizowana w ramach projektu krajowego «Parada Wyszywank – 2012». Wezmą w niej udział 24 regiony Ukrainy. Każde centrum obwodowe wykona swoją pisankę o wysokości 4m i szerokości 3m, a przestrzeń ogólna wyniesie – 35 metrów kwadratowych.

Prezes Komitetu Organizacyjnego Projektu «Parada Wyszywank – 2012» Igor Dobrucki poinformował, że dzisiaj na świecie nie ma pisanki o takich rozmiarach. «Istnieją podobne, jednak są wykonane z betonu i cegły, a ta pisanka waży około stu kilogramów i będzie można ją spokojnie przynieść».

Igor Dobrucki powiedział także, że wszystkie «cudowne pisanki» zostaną ustawione w stołecznym Muzeum Ludowej Architektury i Bytu w Pirogowie, które według planów, podczas obchodów sierpniowych zwiedzi ponad 800 tys. turystów. Miasto, które wykona najpiękniejszą «cudowną pisankę», otrzyma nagrodę pieniężną.

W Łucku pisankę ozdobią lokalni artyści. Już została opracowana kreatywna koncepcja fresku, ale ostateczny wzór na razie pozostaje tajemnicą. «Zostanie ona udekorowana tradycyjnym ornamentem wołyńskim i będzie prezentowała tradycje naszego regionu» – zauważyła pani Prezes Wydziału Kultury Łuckiej Rady Miejskiej Tetiana Hnatiw.

«Cudowna pisanka» Łucka będzie malowana w jednym z budowlanych supermarketów miasta. Konstrukcja pisanego jajka, została wyprodukowana w fabryce lotniczej imienia O. Antonowa ze specjalnego sztucznego tworzywa, odpornego na wszelkie warunki klimatyczne i uszkodzenia. Do malowania będzie zastosowana specjalna farba, która wytrzyma każdą pogodę.

В очікуванні Великодня

Mieszkańcy Łucka obejrzą gigantyczną pisankę na drugi dzień Wielkanocy. Usytuowana zostanie na Placu Teatralnym, gdzie przez 40 dni będzie można ją oglądać, po czym opuści Łuck i zostanie odwieziona do stolicy Ukrainy na konkurs.

Oksana CYMBALUK

Чотириметрова «Диво-писанка»

До Великодніх свят волянські художники розмалюватимуть «Диво-писанку» міста Луцька. Потім її повезуть на конкурс до Музею національної архітектури і побуту Пирогово.

м, ширина – 3 м, а загальна площа – 35 кв. м.

За словами голови оргкомітету проекту «Парад вишиванок – 2012» Ігора Добруцького, нині в світі немає такого масштабу писанки. Є подібні, проте вони зроблені з бетону і цегли, а ця писанка має біля сто кілограмів ваги, її можна перенести», – зазначив він.

Також Ігор Добруцький розповів, що всі «Диво-писанки» встановлять у столичному Музеї національної архітектури і побуту Пирогово, який, як планують, під час серпневих свят відвідають понад 800 тис. туристів. Місто, яке оформить найкращу «Диво-писанку», отримає грошовий приз.

Луцьку писанку розмалюватимуть місцеві художники. Вже розроблено творчу концепцію розпису, проте про остаточний візерунок ще нікому не кажуть. «Вона буде розписана в традиційному волянському орнаменті і презентуватиме традиції саме нашого регіону», – зазначила начальниця управління культури Луцької міської ради Tetiana Hnatiw.

«Диво-писанку» Луцька розмалюватимуть в одному з будівельних супермаркетів міста. Макет яйця-писанки виготовлено на авіазаводі імені О.К.Антонова зі спеціального пластика, стійкого до будь-яких погодних умов та пошкоджень. Також для розпису використовуватимуть міцну фарбу, що витримає будь-яку погоду.

Лучанам гігантське яйце-писанку покажуть на другий день Великодня. Воно стоїтиме на Театральному майдані Луцька упродовж 40 днів, після чого її відвезуть у столицю України на конкурс.

Oksana CYMBALUK

Otwórz dla siebie Łuck

Відкрий для себе Луцьк

Міasto Łuck ma swoje oficjalne logo. Znalazł się na nim symbol w postaci klucza z hasłem «Łuck: przyjemne odkrycie».

4 marca b.r. podczas sesji Łuckiej Rady Miejskiej, deputowani wybrali emblemat obwodowego centrum Wołynia.

Konkurs «Opracowanie loga miasta Łucka» został ogłoszony 18 października 2011 roku. W końcu grudnia został zakończony. 30 grudnia Rada Miejska zademonstrowała 10 z 24 najlepszych prac.

Do 10 stycznia 2012 roku trwała dyskusja dotycząca wszystkich prac, a 11 stycznia zebrało się jury konkursu, w celu wybrania najlepszego loga. Podczas posiedzenia, komisja postanowiła przedłużyć konkurs do 31 stycznia, aby wpłynęło więcej prac.

Do konkursu zgłaszali się przede wszystkim mieszkańcy Wołynia, a także mieszkańcy sąsiednich obwodów. Po zakończeniu zgłoszeń na opracowanie promocyjnego loga miasta Łucka, w konkursie znalazło się 78 projektów. Jury poddało ocenie zaproponowane prace i wybrało finalistów. Następnie, ponad tydzień, na portalu społecznościowym «Facebook», odbywała się dyskusja dotycząca 16 prac finalistów oraz głosowanie

Oksana CYMBALUK

Місто Луцьк має свій офіційний логотип. На ньому зображено символ у вигляді ключа із гаслом «Луцьк: приємне відкриття».

4 березня нинішнього року під час сесії Луцької міської ради депутати затвердили єдиний варіант емблеми обласного центру Волині.

Конкурс «Розробка логотипу міста Луцька» оголосили 18 жовтня 2011 року. Наприкінці грудня його завершили і 30 грудня міська рада оприлюднила 10 із 24 найкращих варіантів емблеми міста.

До 10 січня 2012 року відбувалось обговорення всіх варіантів, а 11 січня зібралось журі конкурсу, яке повинне було визначити найвдаліший логотип. Проте під час засідання комісія не дійшла згоди і вирішила продовжити конкурс до 31 січня, щоб отримати більше варіантів.

Конкурсні заявки, здебільшого, подавали воляниани, але проекти логотипів пропонували і мешканці кількох сусідніх областей. Після завершення прийому заявок на розробку промоційного логотипу міста Луцька конкурсанти презентували вже 78 проектів логотипа. Спочатку журі оцінювало запропоновані варіанти і обрало фіналістів.

Потому понад тиждень у соціальній мережі «Facebook» відбувалось громадське обговорення 16 логотипів-фіналістів та голосування за найкращу

емблему. Після цього журі вибрало вже 4 претенденти на логотип Луцька, які також обговорювали на містобудівній та громадській радах Луцька.

20 лютого управління міжнародного співробітництва та туризму міської ради повідомило, що журі конкурсу «Розробка логотипу міста Луцька» визначило серед 4 запропонованих логотипів 2 варіанти-фіналісти. Перший логотип – у вигляді серця, в якому зображено замок Любарта, із гаслом «Луцьк у твоєму серці», а другий – у вигляді ключа, зубець якого схожий на Візну вежу замку Любарта та з підписом «Луцьк: приємне відкриття». Обидва варіанти були винесені на розгляд сесії міської ради.

У результаті обговорень депутати затвердили емблему міста Луцька логотип із ключиком. За словами начальника відділу розвитку туризму міськради Наталії Бунди, ця емблема закликає туристів відкрити для себе Луцьк. Три кольори логотипа – червоний, блакитний і жовтий – символізують кольори луцького та українського прапорів.

Oksana CYMBALUK

Informacja wołyńska Волинська інформація

На сайті Луцької міської ради з'явилася нова рубрика – «Віртуальний Луцьк». Тут відвідувачі сайту можуть здійснити віртуальну подорож Луцьким замком.

На сторінці internetowej Łuckiej Rady Miejskiej pojawiła się nowa rubryka - «Wirtualny Łuck». Dzięki niej, użytkownicy mogą wirtualnie podróżować po Łuckim Zamku.

Na Wołyniu, dla zapobiegania i likwidacji następstw możliwych powenej przygotowano 44 awaryjnej brigady (ponad 370 pracowników).

Na Wołyniu, dla przeciwdziałania i likwidacji skutków możliwych powodzi, przygotowano 44 zespoły awaryjne (ponad 370 pracowników).

Do Euro-2012 деякі зупинки у Луцьку обладнані висівками з назвами українською та англійською мовами. Проте ще 119 зупинок не обладнано такими назвами через труднощі перекладу.

Do Euro 2012, część przystanków w Łucku zaopatrzone w tabliczki, na których umieszczono nazwy po ukraińsku i angielsku. Nie umieszczono jeszcze takich oznaczeń na 119 przystankach, ze względu na problemy z tłumaczeniem.

У Волинському краєзнавчому музеї відкрилася виставка, на якій представлені мистецькі трофеї князів Радзивілів.

W Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym została otwarta wystawa myśliwskich trofeów książąt Radziwiłłów.

30 дітей-сиріт, завдяки акції «Подаруй дитині вишиванку», отримали вишиті сорочки. Долучитися до ініціативи, вишивши сорочку, можуть усі охочи.

30 sierot dzięki akcji «Podaruj dziecku wyszywankę», otrzymało wyhaftowane koszule. Do tej akcji mogą dołączyć się wszyscy chętni.

Do початку Євро-2012 старі дорожні знаки на міжнародних трасах замінюють на нові. Зокрема, на автошляхові Київ - Ковель – Ягодина залишилися встановити 217 знаків, у Луцьку нині встановлено 29 із запланованих 112 знаків.

Do Euro 2012 stare znaki drogowe na trasach międzynarodowych, zostaną wymienione na nowe. Związczą na trasie Kijów-Kowel-Jahodina trzeba jeszcze umieścić 217 znaków. W Łucku obecnie umieszczono 29 znaków ze 112 zaplanowanych.

Petro Korobczuk: «Кsiążка jest nie tylko towarem, ale też wielką polityką...»

Петро Коробчук: «Книга – це не лише товар, а й велика політика...»

Prozaik, poeta, krytyk, redaktor literacki Petro Korobczuk urodził się we wsi Pokaszczów na Wołyniu. Po ukończeniu kulturalno-edukacyjnej szkoły zawodowej, pracował w wielu zawodach. Był ładownikiem, budowniczym, monterem, zwykłym robotnikiem i redaktorem literackim. Wiersze Petra Korobczuka były publikowane w czasopiśmie «Dzwon», «Flaga», «Owszem», w almanachu «Zagle» i innych. Jednak dopiero w XXI wieku powstały jego książki: «Wagon bezprzedziałowy. Wybrane», «Nawrót», «Rozgałęzione oblicze», «Bosy flet», zbiór prac krytycznych «Awalon i inne terytoria» oraz przekładów «Sowa na szafie książkowej». W najbliższym czasie zostaną wydane nowe książki – «Archiwoteka, czyli Książeczka dla siebie» i «Okres parkowy».

«Literatura przeważa muzykę...»

– Pisarzami stają się ci, którzy nie mogą nie pisać. Czy tak było z Panem?

– Prawie każdy człowiek jest do czegoś powołany. Jestem przekonany, że Bóg mnie też do czegoś powołał. Najpierw w dzieciństwie marzyłem, aby zostać artystą. Potem moją pasją stała się muzyka. W rzeczywistości mam tylko wykształcenie muzyczne – w 1976 roku ukończyłem Łucką Kulturalno-Edukacyjną Szkołę Zawodową. W czasie studiów (oczywiście, oprócz wierszy) pisałem muzykę, układałem teksty piosenek. I być może właśnie to pomogło (i pomaga) mi w poezji. Jednak tak się złożyło, że za pracę muzyką nie stał się moim podstawowym zajęciem. Wraz z muzyką towarzyszyła mi literatura. Później ona zwyciężyła.

– W zbiorze krytyki literackiej «Awalon i inne terytoria» przeanalizował Pan niestandardowe, współczesne utwory ukraińskich literatów. Czy mógłby Pan chociażby w kilku zdaniach scharakteryzować nowoczesną literaturę ojczyzny?

– To właśnie w «Awalonie» zostały zebrane artykuły i recenzje nie tylko o literaturach ukraińskich. I nie tylko o żyjących. Na poważnie zabrałem się do krytyki literackiej dopiero wtedy, gdy zacząłem pracować w kijowskim czasopiśmie «Polityka i kultura». Czasopismo stało się dla mnie szkołą redagowania literackiego. Poznałem tam dużo pisarzy, dołączyłem do tłumacza. Mimo różnych negatywnych prognoz niektórych pisarzy, krytyków i krytykanów literackich, wbrew temu, że czasem proces literacki przypomina procesję pogrzebową – nowa, nowoczesna literatura ukraińska jest i przetrwa wszystko. Ona jest tworzona nie tylko przez młodzież, ale też przez pokolenie starsze – zarówno sześćdziesiątników, jak też osiemdziesiątników i resztę innych «dziesiątników».

«Literatura ukraińska jest europejska»

– Obecnie dużo się mówi o europejskim wymiarze literatury ukraińskiej. W jakim stopniu ukraińskim autorem udaje się przezwyciężyć kompleks postkolonialny, pokonać azjatycki wymiar twórczości, odrzucić realizm socjalistyczny?

– Moim zdaniem, pokolenie, które urodziło się przed Niepodległością lub po niej, nie posiada żadnego postkolonialnego syndromu. Ono jest bardziej rozluźnione. Nie wolno również zapominać o pokoleniu osiemdziesiątników. A odrzucać realizm socjalistyczny, jest bez sensu. Przecież istniał on jako zjawisko

ukraińskiej literatury radzieckiej. Ponadto, odpowiem pytanie na pytanie: czy twórczość Grygora Tiułunnyka, Romana Andrijaszki, Mykoły Wingranowskiego, Waleria Szewczuka, Liny Kostenko jest to realizm socjalistyczny? Podobnie można wymienić imiona z lat trzydziestych ubiegłego wieku – Jewgena Płuznyka, Wołodymyra Świdzińskiego, Waleriana Pidmohylnego, Mika Jogansena i innych. Czy oni też byli realizmami socjalistycznymi? Należy odróżniać prawdziwe od podróbek. Żał mi tych ludzi, którzy ogólnie zaprzeczają potęgę artystów tworzących w warunkach totalitaryzmu. Literatura ukraińska – zaczynając od Tarasa Szewczuki, Iwana Franki i Lesi Ukrainki – jest europejska.

– Obecnie jest Pan uważany za jednego z najlepszych redaktorów literackich i wielu pisarzy uważa za zaszczyt, że ich utwory redaguje właśnie Pan. Jak zostać dobrym redaktorem i czy można wydawać książki we własnej, autorskiej redakcji?

– Redaktor literacki musi być dobrym czytelnikiem, to znaczy człowiekiem obeznanym. Oczywiście, w mojej pracy pomaga mi to, że sam jestem pisarzem. Jest jeszcze jeden ważny czynnik pracy redaktorskiej – redaktor literacki nie powinien być dyktatorem, musi współpracować z autorem, uzgadniać z nim miękotere szczegóły. Niewątpliwie, można wydawać książki w redakcji autorskiej. Nikt tego nie bronii. Na zdrowie. Jest w tym tylko jeden mankament. Proszę wyobrazić sobie, że rękopis jest budynkiem. Autor widzi swój tekst tylko od środka, natomiast redaktor swobodnie czuje się zarówno w «pomieszczeniu», jak również «na zewnątrz».

– W 1997 roku słynni pisarze Jurij Pokaczuk, Igor Rymaruk, Taras Feduk wystąpili z szeregiem Związku Narodowego Pisarzy Ukrainy (ZNPU) i jako przeciwwagę założyli Związek Pisarzy Ukraińskich (ZPU). Pan jest członkiem obu organizacji. Czy ZPU udało się, w całej swej potęgę, przeciwstawić ZNPU?

– Można mówić o alternatywie, można też o niej nie mówić. Zdanie obu organizacji jest takie samo – pisać i wydawać nieprzeciętne książki. ZPU liczy mniej członków. Nie ma funduszy literackich, nie ma pomieszczenia, nie ma swojej prasy (kiedyś była gazeta «Literatura plus»). Jednak przez ostatnie lata nie jeden członek tej organizacji został laureatem Nagrody Szewczuki. Ponadto, ZPU zrealizował i nadal realizuje kilka potężnych projektów wydawniczych. Nie chodzi tu o jakąś radykalną reorganizację ZNPU. Potrzebne są nowe, młode sily.

«Ukraińska książka jest naszą jedyną szansą bycia Ukraińcami»

– Obecnie Pan pracuje w branży wydawniczej. Czy ta sprawa przynosi zyski i czy może konkurować z rosyjskojęzyczną «nawalnica»?

– Industria książkowa – to zbyt głośno powiedziane. To w Rosji jest industria książkowa. Ponieważ tam w odpowiednim czasie zrozumieli (i rozumieją), że książka jest nie tylko towarem, ale też wielką polityką i znaczącym źródłem zysku. Przykro, że władze ukraińskie na początku Niepodległości do tego nie doszły. Tak więc przegrały. Obecnie kolej na książkę ukraińską przychodzi po książce rosyjskiej. Czyli wyraz «konkurencja» w kontekście naszej rozmowy jest absolutnie nieodpowiednim. Ukraińska książka jest naszą jedyną szansą bycia Ukraińcami. Kino już straciłmy. Z telewizją ukraińską też się dzieją same cuda – ona stopniowo staje się «dwujęzyczna».

– Syn Pana, Paweł, też został pisarzem. Krytycy literatury dość wysoko oceniają jego twórczość, zaliczając go do szeregu najbardziej obiecujących autorów ukraińskich. Co Pan myśli o dynastii literackiej?

– Jestem dumny z Pawła. On w rzeczywistości jest jednym z najbardziej znanych wśród swego pokolenia. Można powiedzieć, że byłem jego nauczycielem literackim. Jednak nie uczyłem go, jak pisać, a uczyłem, jak nie pisać. Jest to miłe, że syn złącza mi redagowanie swoich książek – on wydał już cztery zbiory poetyckie i napisał powieść (jeszcze nie została wydrukowana). Jako ojciec i jako krytyk ją również wysoko oceniam syna. Cieszy też to, że on absolutnie nie jest podobny do mnie w sensie twórczym. Bo proszę powiedzieć, czy wywołałoby to zainteresowanie, że jesteśmy do siebie podobni? W żaden sposób. A dynastie odbieram pozytywnie. Zwłaszcza te literackie.

Rozmawiał Wiktor JARUCZYK

Pисьменник, поет, критик, літературний редактор Петро Коробчук народився в селі Покашів на Волині. Після закінчення культосвітнього училища ким тільки не працював – і вантажником, і будівельником, і монтажником, і різноробочим, і літературним редактором. Поезія Петра Коробчука друкувалися в журналах «Дзвін», «Прапор», «Авжеж» та ін., альманасі «Вітрила». Проте аж у XXI ст. з'явилися його книги: «Загальний вагон. Вибране», «Рецидив», «Гіллясте лице», «Боса флейта», літературної критики «Авалон та інші території» та перекладів/переспівів «Сова на книжковій шафі». Невдовзі світ побачать нові книги – «Архівотека, або Книжечка для себе» та «Парковий період».

«Українська література є європейською»

– Нині багато говорять про європейський вимір української літератури. Наскільки сучасним автором вважається подолати постколоніальний комплекс, компрометуючи азійський вимір творчості, заперечуючи соціалізм?

– Покоління, яке народилося або перед Незалежністю, або після неї – не має, на мою думку, жодного постколоніального синдрому. Вони – розкутіші. Також не можна скидати з рахунку покоління восьмидесятиків. Заперечувати же соціалізм – безглуздо. Було таке в історії української радянської літератури. Тим більше, відповім запитанням на запитання: а творчість Григора Тютюнника, Романа Андріяшки, Миколи Вінграновського, Валерія Шевчука, Лiny Kostenko – це соціалізм? Так само можна назвати імена з 30-х років минулого століття – Євгена Плузника, Володимирів Свідзиńskiego, Валер'яна Підмогильного, Майка Йогансена та інших. Невже ї вони соціалісти? Варто розділяти істинне від підробки. Мені шкода тих людей, які огульно заперечують потугу митців, котрі творили в умовах тоталітаризму. Українська література – починаючи від Тараса Шевченка, Івана Франка й Lesi Ukrainki – є європейською.

«Література переважає музику...»

– Літераторами повинні ставати ті, хто не може не писати. Саме так сталося з Вами?

– Майже кожна людина має покликання до чогось. Переконалий, що Бог і в мене щось заклад. Спочатку, в дитинстві, я хотів бути художником. Згодом мене захопила музика. По суті, я маю лише музичну освіту – у 1976 році закінчив Луцьке культосвітнє училище. Під час навчання (окрім, звісно, віршів) писав музику, писав тексти. І, можливо, це допомагало (і допомагає) мені в поезії. Але так склалося, що професія музиканта не стала моїм основним фахом. Паралельно з музикою мене супроводжувала література. Згодом вона переважила.

– У книзі критики «Авалон та інші території» Ви нестандартно аналізували сучасні твори українських літераторів. Моги б кілька реченнями охарактеризувати найновішу вітчизняну літературу?

– Ну, власне, в «Авалоні» зібрані статті й рецензії не лише про українських літераторів. І не тільки про живих. Серйозно я почав займатися критикою тільки тоді, коли почав працювати в Києві в журналі «Політика і культура». Журнал став для мене школою літератури. Там познайомилися із багатьма письменниками, прилучився до перекладацтва. Попри всілякі невтішні прогнози певних письменників, критиків та критиканів від літератури, попри те, що іноді літературний процес нагадує похоронну процесію – нова, новітня українська література є і буде. Її творять не лише молоде чи іоне покоління, а й старші – і шістдесятники, і восьмидесятники, й інші «ятники».

«Українська книжка – це наш єдиний шанс бути українцями»

– Чи АУП вдалося стати потужною альтернативою НСПУ?

– Можна говорити про альтернативу, можна й не говорити. Завдання у спілчані «аушівців» одне й те ж саме – писати й видавати талановиті книжки. Кількісно Асоціація вище за НСПУ. Немає літературного фонду, немає приміщення, немає своєї преси (колись була газета «Література плюс»). Проте за останні роки не один «аушівець» став лауреатом Шевченківської премії. Окрім того, АУП здійснила і здійснює декілька потужних видавничих проектів. Про якусь радикальну реорганізацію НСПУ на сучасному етапі сьогодні не йдеться. Потрібні нові, молоді сили.

– Нині Ви працюєте у книгоіндустрії. Наскільки така справа може бути прибутковою і чи може конкурувати із російськомовною «навалією»?

– Книгоіндустрія занадто гучно звучить. Це в Росії – книгоіндустрія. Бо там вчасно зрозуміли (і розуміють), що книга – це не лише товар, а й велика політика і вагоме джерело прибутку. Прикро, але українська влада на початку нашої Незалежності цього не втямила. І – програла. Нині ми «у хвості» російської книжки. Тобто слово «конкуренція» в контексті нашої розмови абсолютно неадекватне. Українська книжка – це наш єдиний шанс бути українцями».

– Ваш син Павло також став письменником. Літературна критика доволі високо оцінює його творчість, зараховуючи його до когорти найперспективніших українських авторів. Як ставитеся до літературних династій?

– Я пишався Павлом. Він і справді один із найвідоміших зі свого покоління. Можна сказати, що у був його літературним вчителем. Правда, я не вчив його як писати, я вчив – як не писати. Приємно, що син довіряє мені редагування своїх книжок – поетичних збірок він видав уже чотири, а також написав роман (поки не друкуваний). І як батько, і як критик я теж високо оцінюю сина. Приємно, що він абсолютно не схожий на мене у творчому плані. Бо скажіть, чи було б комусь цікаво, якщо ми були однакові? Аж ніяк. А до династії я ставлюся позитивно. Зокрема й літературних.

Розмовляв Віктор ЯРУЧИК

Люблінська інформація

Американська академія кіномистецтв зажадала від Товариства народних митців у Польщі, щоб воно припинило використовувати назву «Народні Оскарі». Однак члени товариства, головне правління якого знаходиться у Любліні, не мають наміру відмовлятися від назви народних Оскарів, які вручаються кожні 10 років. Американці аргументували тим, що поляки протиправно використовують престиж нагороди. Тим часом, назва польської нагороди присвячена постаті видатного дослідника польської народної культури Оскара Кольберга. Минулого року нагороду отримав гурт співаків із Руди Сольської «Ясьо коней напував».

У Любліні відновлено Старий театр, хоча практично він є новим театром. З'явився він у люблінському Старому місті у 1822 році. У Польщі старішим від нього є лише Старий театр у Кракові. Упродовж багатьох років він був автентичним театром, згодом, упродовж довшого періоду, тут містилися кінотеатри «Ріалто», пізніше – «Староміський». Згодом цей цікавий об'єкт перебував у руїнах упродовж 30 років. Врешті настав довготривалий ремонт. Кошторис становив 26 мільйонів, причому 20 мільйонів виділив Європейський Союз. Нині театр викликає загальне захоплення. Хоча й Старий, проте у ньому чимало сучасних технічних рішень. Просторе фойє і технічні приміщення. Є три сценічні люки та оркестрова яма. Абсолютно перебудовано приміщення за сценою. Відкрито старовинні ложа та театральну галерею. Після перебудови площа театру збільшилася із 800 до 1400 квадратних метрів.

Люблін має небагато парків. Нині на цілий рік закрили «Огород саський» – у центрі міста. Парк став великим будівельним майданчиком. Тут замінять алеї, викорчують старі дерева й посадять нові. Кошторис усіх робіт становить понад 6 мільйонів злотих.

Гміна Мірче у Люблінському воєводстві співпрацюватиме із українським Литовежем. Договір про співпрацю підписали голова сільради у Литовежі Іван Іванчук та вїйт гміни Мірче Лех Шопінський. Сторони розраховують на ширшу співпрацю під час організації Європейських Днів Добросусідства. Також з'явиться шанс побудувати міст через Бут і прикордонний перехід Крилув – Кречів.

Про те, що польки, перебуваючи на початковій фазі вагітності, вижджають робити аборти в Україні, відомо віддавна. У Польщі необгрунтовані аборти караються. Дозволяються лише у трьох випадках: коли вагітність є результатом насильства, загрожує життю або здоров'ю жінки, коли плід має невилковані вади. Польське законодавство також передбачає покарання за намовляння і допомогу в перериванні вагітності. Нещодавно люблінські медіа повідомили про жительку Хрубешова, котра після намовлянь матері вирішила перервати вагітність у Володимирі-Волинському. Там вона одного разу уже переривала вагітність. Польський суд засудив матір, котра намовляла доньку перервати вагітність, на рік ув'язнення із умовним відтермінуванням вироку на три роки, а знайомого її доньки, котрий завів її своїм автомобілем в Україну, позичив їй трохи грошей і добре знав про мету візду, на півроку позбавлення волі із умовним відтермінуванням вироку на три роки.

Контрабанда не оплачується, а якщо так, то ненадовго. У цьому переконалася 52-річна провідниця потягу сполученням «Київ – Варшава». Польські митники знайшли у шафі під постіллю 437 видів косметичної продукції. Вони повинні були бути фірмовими, проте виявилось, що це звичайні підробки. Провідниця зізналася у винненні контрабанди. Їй загрожує до двох років ув'язнення. Тим часом, німецька вівчарка, собака польської митної служби у Дорогуську, знайшла у кемпінговому причепі цигарки без польських акцизних марок. Більше 3 тисяч пачок загальною вартістю 26 тисяч злотих. 27-річний українець Сергій П. зізнався у скоєнні контрабанди. Цигарки він планував продати одразу після перетину кордону.

Адам ТОМАНЕК

Informacje Lubelskie

Американська Akademia Filmowa зажадала од Стowарзшення Творців Ludowych в Polsce, абу прештало używania назву nagrody: „Ludowe Oscary”. Jednak członkowie stowarzyszenia, którego Zarząd Główny mieści się в Lublinie, nie zamierzają zrezygnować z nazwy ludowych Oskarów przyznawanych co 10 lat. Amerykanie argumentowali, że Polacy bezprawnie wykorzystują prestiż nagrody. Tymczasem nazwa polskiej nagrody nawiązuje до postaci wybitnego badacza polskiej kultury ludowej Oskara Kollberga. W poprzednim roku tą nagrodą wyróżniono Zespół Śpiewaczy z Rudy Solskiej „Jasio konie poił”.

Lublin odzyskał Teatr Stary, chociaż praktycznie jest to nowy teatr. Powstał на lubelskim Starym Mieście в 1822 roku, а в краіе starszy од niego jest jedynie Teatr Stary в Krakowie. Przez lata był istotnie teatrem, potem о wiele dłużej były tu kina „Rialto”, а następnie „Staromiejskie”. Z kolei ten ciekawy obiekt straszyl ruina. I to przez 30 lat. Wreszcie przystąpiono до długotrwałego remontu. Koszt 26 milionów złotych, przy czym Unia Europejska dała 20 milionów. Teraz театр будzi powszechny zachwyt. Chociaż Stary, ale pełno в ним nowoczesnych rozwiązań technicznych. Obszerne foyer і pomieszczenia techniczne. Są trzy zapadne sceniczne і оркестрон. Całkowicie przebudowano „zaścienie”. Odtworzono dawne loże і театральне galerie. Po przebudowie powierzchnia театру powiększyła się z 800 до 1400 metrów kwadratowych.

Lublin ma niewiele parków. Obecnie został zamknięty і to на cały rok „Ogród Saski” - в centrum miasta. Park staje się bowiem dużym placem budowy. Będą wymienione alejki, wycięte stare drzewa, posadzone nowe. Wartość wszystkich prac wynosi ponad 6 milionów złotych.

Gmina Mirce в Lubelskiem będzie współpracować z Litowieżem на Ukrainie. Umowę о współpracy podpisали: przewodniczący Rady в Litowieżu Iwan Iwańczuk і wójt gminy Mirce Lech Szopinski. Strony liczą на szerszą współpracę przy organizacji Europejskich Dni Dobrosusiedztwa. Będzie też szansa budowy mostu на Bugu і przejścia granicznego Kryłów – Kreczów.

О tym, że Polki będąc в początkowej fazie ciąży wyjeżdżają celem aborcji на Ukrainę, wiadomo од dawna. W Polsce bowiem nieuzasadniona aborcja jest karalna. Dozwolona jedynie в trzech przypadkach: gdy ciążа jest wynikiem gwałtu, zagraża życiu lub zdrowiu kobiety albo gdy plód ma nieodwracalne wady. Polskie prawo przewiduje również kary за naklanianie і pomoc в usunięciu ciąży. Ostatnio lubelska prasa donosiła о mieszkance Hrubieszowa, która за namową matki zdecydowała się usunąć ciążę we Włodzimierzu Wołyńskim на Ukrainie. Там już raz usuwała ciążę. Polski sąd skazał matkę, która naklaniała córkę до usunięcia ciąży, на rok więzienia в zawieszaniu на trzy lata, а kolegę jej córki, który zawiózł ją swoim samochodem на Ukrainę, позбавил jej również trochę pieniędzy і doskonale wiedział о celu tego wyjazdu, на pół roku позбавienia wolności, również в zawieszaniu на 3 lata.

Презмыт się nie оплача, а jeśli już - то на krótką metę. Przekonała się о tym 52-letnia konduktorka pociągu relacji Kijów-Warszawa. Polscy celnicy znaleźli в szafce, под pościelą 437 różnego rodzaju kosmetyków. Miały być markowe, ale okazało się, że to zwykłe „podróbniki”. Konduktorka przyznała się до przemytu. Grozi jej kara до 2 lat więzienia. Tymczasem owczarek niemiecki - pies polskiej służby celnej в Dorohusku, znalazł в przyciepce campingowej papierosy без polskiej akcyzy. Ponad 3 tysiące paczek wartości 26-ciu tysięcy złotych. 27-letni Ukrainiec Siergiej P. przyznał się до przemytu, а papierosy miał sprzedać tuż по przekroczeniu granicy.

Адам ТОМАНЕК

Ukraińska prasa о Polsce

На час Євро-2012 Польша буде оформляти шенгенські візи українцям при наявності квитка та страховки

Влада Польщі вирішила оформляти шенгенські візи громадянам України під час чемпіонату Європи з футболу в 2012 році на підставі квитків на футбольні матчі і страховки.

Про це міністр закордонних справ Костянтин Грищенко написав на своїй сторінці в соціальній мережі Twitter.

«Ukrainews.com, 3 березня 2012 року»

W czasie Euro-2012 Polska będzie wydawać wize Schengen Ukraińcom po ukazaniu biletu i ubezpieczenia

Rząd Polski postanowił wydawać wize Schengen obywatelom Ukrainy в czasie Pucharu UEFA w 2012 roku, на podstawie biletów на mecze piłkarskie і ubezpieczeń.

О tym napisał на swojej stronie в sieci społecznej Twitter Minister Spraw Zagranicznych. [Ukrainews.com, 3 marca 2012 roku](#)

Польша погодилася скасувати оплату за довготермінові візи для українців

«Польша погодилася скасувати для українців оплату за національні довготермінові візи», – повідомив міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко.

Він додав, що у 2011 році таких віз було видано понад 200 тис. на суму більшу, ніж 4 млн. євро.

«Тепер ці кошти залишаться в сімейних бюджетах українців», – зазначив міністр. «Тераз uruchomimy відповідну процедуру для підписання двосторонньої угоди з цього питання», – наголосив К.Грищенко.

Интерфакс-Україна, 3 березня 2012 року

Polska zgodziła się zrezygnować z opłaty за wize długoterminowe dla Ukraińców

Polska zgodziła się zrezygnować z opłaty dla Ukraińców за krajowe wize długoterminowe, jak poinformował Minister Spraw Zagranicznych Ukrainy Kostiantyn Gryszczenko.

Dodał on, że в 2011 roku zostało wydanych ponad 200 tys. takich wiz о wartości ponad 4 mln euro.

«Тераз те fundusze pozostają в rodzinnych budżetach Ukraińców» – zauważył Minister. «Тераз uruchomimy odpowiednią procedurę podpisania dwustronneго porozumienia в tej sprawie» – poinformował K. Gryszczenko.

Интерфакс-Україна, 3 березня 2012 року

Прем'єр Польщі білоруською мовою висловив підтримку громадянам Білорусі

Глава польського уряду Дональд Туск білоруською мовою висловив підтримку громадянам Білорусі. Таку заяву прем'єр-міністр зробив, коментуючи журналістам загострення відносин білоруської влади з Європейським Союзом. «Я хочу сказати кілька слів громадянам Білорусі: Будьте сильними! Тримайтеся! Живе Білорусь!» – сказав Туск.

Туск додав, що більшість держав ЄС підтримують політику Польщі щодо Білорусі, і подякував їм за солідарність. Він також запевнив, що польська влада готова продовжувати співпрацю з представниками білоруської опозиції. Країни-члени Європейського союзу додали домовленості про відкликання своїх послів з Білорусі як відповідь на дії Мінська.

Офіційний представник МЗС Білорусі Андрій Савіних повідомив, що Мінськ відкликав постійного представника при Євросоюзі і посла в Польщі у відповідь на розширення санкцій Євросоюзу.

Korrespondent.net, 3 березня 2012 року

Premier Polski в języку білоруською wyraził poparcie dla obywateli Białorusi

Szef Rządu Polski Donald Tusk wyraził poparcie в języку білоруською dla obywateli Białorusi. То оświadczenie zostało złożone przez Premiera в czasie komentarza nadanego dziennikarzom о pogorszeniu stosunków władz białoruskich z Unią Europejską. «Chcę powiedzieć parę słów obywatelom Białorusi: Bądźcie dzielni! Proszę się trzymać! Białorusi żyjcie!» – powiedział Tusk.

Tusk dodał, że większość krajów UE wspiera politykę Polski на rzecz Białorusi і podziękował їм за солідарність. Zapewnił, że Rząd Polski jest gotowy до kontynuowania współpracy з przedstawicielami opozycji białoruskiej. Kraje członkowskie Unii Europejskiej zgodziły się на wycofanie swoich ambasadorów z Białorusi jako odpowiedź на działania Mińska.

Офіцjalny przedstawiciel MSZ Białorusi Andriej Sawinich poinformował, że Mińsk wycofał swego stałego przedstawiciela przy Unii Europejskiej і ambasadora в Polsce в odpowiedzi на rozszerzenie sankcji unijnych.

Korrespondent.net, 3 marca 2012 roku

П'ять країн Євросоюзу про укладення угоди про асоціацію з Україною

Міністри закордонних справ Швеції, Великобританії, Чехії, Польщі та Німеччини написали відкритого листа, опублікованого у виданні «New York Times» 4 березня.

За їхніми словами, п'ять років тому, 4 березня, коли Україна і ЄС почали переговори щодо угоди, очікувалося, що зараз Україна та ЄС розпочнуть підписання і ратифікацію цієї угоди.

«Сьогодні ми зайшли в глухий кут в процесі асоціації. Тоді як переговори щодо угоди про асоціацію були успішно завершені в грудні 2011 року, подальший шлях – через підписання і ратифікацію цієї угоди – фактично заблокований діями України. Причина проста: події останніх двох років в Україні змушують нас поставити під питання віданість Києва фундаментальними цінностями, які передбачені як угодою, так і нашими відносинами в більш широкому сенсі», – сказано в листі.

Korrespondent.net, 5 березня 2012 року

П'ять країн Unii Europejskiej о подписании Umowy о Stowarzyszeniu з Україна

Szef Rządu Polski Donald Tusk wyraził poparcie в języку білоруською dla obywateli Białorusi. Ministrowie Spraw Zagranicznych Szwecji, Wielkiej Brytanii, Czech, Polski і Niemiec, napisali publiczną odezwę opublikowaną в wydaniu «New York Times» 4 marca.

Według nich, pięć lat temu 4 marca, kiedy Ukraina і Unia Europejska zaczęły negocjacje в sprawie Umowy, oczekiwano że Ukraina і Unia Europejska natychmiast przejdą до podpisania і ratyfikacji tej Umowy.

«Dzisiaj trafiliśmy в błędne koło в procesie stowarzyszenia. Chociaż negocjacje в sprawie Umowy о Stowarzyszeniu з powodzeniem zostały skończone в grudniu 2011 roku, dalsze posunięcia – poprzez podpisanie і ratyfikację tej Umowy – zostały zablokowane przez działania Ukrainy. Przyczyna jest проста: wydarzenia з ostatnich dwóch lat на Ukrainie, podważają wierność Kijowa głównym wartościom, które są przewidziane zarówno в Umowie, jak też в naszych relacjach з szerszym zakresem» – powiedziano в odezwie.

Korrespondent.net, 5 marca 2012 roku

Zbliża się czas śmierciochrzestów? Наближається час смертохристів?

По 20 latach milczenia literackiego, słynny ukraiński pisarz, dyplomata, dr hab. medycyny Jurij Szcerbak, wydał powieść antyutopię «Час смерciochrzestów: Miraże 2077 roku».

Після 20-річного літературного мовчання відомий український письменник, дипломат, доктор медицини Юрій Щербак видає роман-антиутопію «Час смертохристів: Міражі 2077 року».

в товаристві видавця, критика літературного, писарзя Мухайла Слабошпичкєго. По раз остатні Jurij Szcerbak był na Wołyniu 27 lat temu.

Urodził się w Kijowie w 1934 roku. Po zdobyciu wykształcenia medycznego, prowadził działalność naukową, obronił pracę doktorską i habilitacyjną. Walczył z powodzeniem, na terenie Ukrainy i Uzbekistanu, przeciw epidemiom cholery, za co uzyskał wyróżnienia od rządu państwa. W latach 1989-1991 był posłem ludowym Związku Radzieckiego. Przyczynił się do powstania Deklaracji Aktu Niepodległości Ukrainy. Po tem przetłumaczył ten dokument na język rosyjski. Pojechał do Moskwy i na Kremlu, na posiedzeniu Rady Najwyższej Związku Radzieckiego, jako pierwszy przedstawił ten ważny dokument, bez strachu przed konsekwencjami politycznymi. Już w Niepodległej Ukrainie, Jurij Szcerbak został pierwszym Ministrem Ochrony Środowiska, członkiem Rady Bezpieczeństwa Narodowego Ukrainy. Był założycielem ruchu zielonego w ojczystym kraju, organizował i kierował Partią Zielonych Ukrainy. Pełnił funkcję Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Ukrainy w USA, Kanadzie, Izraelu i Meksyku. Po ukończeniu służby dyplomatycznej poświęcił swoje życie pracy nauczyciela akademickiego na Akademii Kijowsko-Mohylańskiej. Wygłaszał publiczne wykłady z geopolityki i politologii w najbardziej znanych uniwersytetach świata.

Mimo wszechstronnych zainteresowań, Jurij Szcerbak jest też zdolnym pisarzem. Pierwsze dzieła autora powstały jeszcze w latach pięćdziesiątych ubiegłego wieku. Pisał prozę, dramaty, scenariusze, wiersze, publicystykę. Największy rozgłos przyniosła mu powieść dokumentacyjna «Czarnobyl», która została wydana w wielu milionach egzemplarzy na całym świecie, zapoznając ludzką z Ukrainą i okropną tragedią, która tam

zaistniała.

Jurij Szcerbak aktywnie tłumaczył z języka polskiego, ponieważ doskonale zna język naszego zachodniego sąsiada, wielokrotnie występował z prelekcjami na Uniwersytecie Warszawskim. Poznanie Polski zaowocowało dziełami o Polsce i Polakach.

Dwadzieścia lat temu pisarz sam sobie przyrzekł, że więcej nie będzie tworzył literatury pięknej, ponieważ stracił wiarę w jej sens społeczny, jednak, na szczęście, przysięgi swej nie dotrzymał. Tak pojawiła się powieść «Час смерciochrzestów: Miraże 2077 roku».

Najnowsze dzieło Jurija Szcerbaka wywołało kontrowersje wśród czytelników. Oceny są niejednoznaczne. Niektórzy ostrożnie odebrali artystyczną prognozę życia na ziemi za 60-70 lat. Jednak większość przyjęła «čas śmierciochrzestów» z wielkim zainteresowaniem.

Książka naprawdę zasługuje na to, aby ją przeczytać, jest adresowana do wszystkich, nie tylko na Ukrainie. Wydarzenia w książce dotyczą przyszłości Ameryki, Azji, Europy. Dużo opowiada o przypadkach głównego bohatera w Stanach Zjednoczonych, Polsce i na Ukrainie. Optimistycznie odbieramy fakt, że w drugiej połowie XXI wieku Ukraina istnieje, chociaż musi poszukiwać swego miejsca wśród możliwych tego świata – Rosji i Ameryki. Największym zagrożeniem stają się czasy śmierciochrzestów, czyli nowych ludzi, którzy odrzucają chrześcijańskie wartości dobra, wzajemnego przebaczenia, miłości. Oczywiście, że to przyczynia się do nieuniknionego zgnięcia ludzkości. Aby do tego nie doszło, musimy z całą ostrożnością używać śmiercionośnych wynalazków oraz, mimo rozwoju technologicznego, nie zapominać o swoich źródłach, wzorach chrześcijańskich.

Wydarzenia w książce zostały przedstawione ironicznie, a nawet groteskowo i sarkastycznie. W bohaterach da się łatwo odczytać obecne prototypy – prezydentów, ministrów, premierów, dzia-

aczy społecznych. Utwór jest wyraźnym przykładem postmodernizmu, ponieważ zostały w nim umiejętnie użyte różne środki oratorskie. Całość jest wyzbyta ze sztuczności i sprzyja odzwierciedleniu globalnych problemów naszego świata. Oryginalny gatunek powieści czyni ją maksymalnie masową – jest to wciągający, przygodowy thriller.

Юрій Щербак

Podczas spotkania z wołyńskimi studentami, nauczycielami akademickimi, pisarzami w murach biblioteki Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki, Jurij Szcerbak zasygnalizował dużo problemów, które należy rozwiązywać natychmiast. Pisarz ostrzegł, że istnieje wiele poważnych objawów degradacji ludzkości. Jednym z najpoważniejszych zagrożeń, na niskim poziomie i projekcie skierowanych przeciwko ludzkości, która «prowadzi do debilizacji, uproszczenia, prymitywizmu» konsumentów informacji, czyli nas wszystkich. Autor zachęcił do większego udoskonalania się, czytania jakościowej literatury, która zmieni świadomość na lepsze. Dopiero wtedy czas śmierciochrzestów ludzkości grozić nie będzie.

Wiktor JARUCZYK,
zdjęcie autora

Наприкінці лютого письменник в рамках всеукраїнського туру-презентації своєї роботи відвідав Луцьк разом із видавцем, літературознавцем, письменником Михайлом Слабошпичком. Цікаво, що востане Юрій Щербак перебував на Волині аж 27 років тому.

Юрій Щербак народився в Києві в 1934 році. Після здобуття медичної освіти

і Повноважним Послом України в США, Канаді, Ізраїлі, Мексиці. Після закінчення роботи на дипломатичній службі присвятив життя викладацькій роботі у Києво-Могилянській академії. Публічні лекції з геополітики та політології читав у кращих університетах світу.

Незважаючи на всебічність зацікавленнь, Юрій Щербак став ще й умільним письменником. Перші твори автора з'явилися ще у 50-х роках минулого століття. Писав прозу, драми, сценарії, поезії, публіцистику. Найбільший резонанс викликала його документальна повість «Чорнобиль», яка вийшла друком багатомільйонними тиражами по всьому світу, розкриваючи людству Україну та жахливу трагедію, яка там сталася.

Юрій Щербак активно перекладав із польської, оскільки ідеально знає мову нашого західного сусіда, багаторазово читав лекції у Варшавському університеті. Його знайомство із Польщею вилилося у твори, де часто згадує поляків і Польщу.

Двадцять років тому письменник поклявся більше не творити художню літературу, оскільки зневірився у її суспільному значенні, проте, на щастя, не дотримав слова. Так з'явився роман «Час смертохристів: Міражі 2077 року».

Найновіший твір Юрія Щербака викликав неоднозначні оцінки серед читачів. Дехто з пересторогою поставився до подібної амбіції письменника прогнозувати життя на землі через 60-70 років, хоч і художньо. Однак більшість все ж сприйняла «Час смертохристів» з великим зацікавленням.

Книжка дійсно заслуговує на прочитання, причому масовим читачем, і не лише в Україні. Події у книзі торкаються майбутнього Америки, Азії, Європи. Багато розповідається про пригоди головного героя у США, Польщі, України. З оптимізмом сприймаємо, що в дру-

гій половині XXI століття Україна існує, хоч і мусить знаходити своє місце серед сильних світу цього – Росії та США. Найбільшою загрозою стає наближення часу смертохристів, новоюдеї, котрі відкидають християнські цінності добра, взаємопрощення, любові. Звичайно, що це призводить до неодмінної загибелі людства. Аби подібного не трапилося мусимо з обережністю ставитися до смертоносних винаходів, а також, попри технологічний розвиток, не забувати про свої витoki, християнські ідеали.

Події у книзі подано із іронією і навіть гротеском, сарказмом. У героях легко вгадуються нинішні прототипи – президенти, міністри, прем'єри, громадські діячі. Твір є яскравим прикладом постмодернізму, оскільки у ньому вміло використано різні прийоми красивого письменства. Причому цілісна картина не видається штучною, а гармонійно сприяє висвітленню глобальних проблем нашого світу. Жанрова своєрідність роману максимально робить його масовим – це гостросюжетний, пригодницький трилер.

Під час зустрічі із волинськими студентами, викладачами, письменниками у стінах бібліотеки ВМУ ім. Лесі Українки Юрій Щербак підняв багато тем, які необхідно вирішувати негайно. Письменник застеріг, що існує чимало тривожних симптомів деградації людства. Однею із найголовніших загроз є сучасне низькопробне телебачення із антилюдськими проектами, яке «привозить до дебілізації, спрощення, примітивізму» споживачів інформації, себто усіх нас. Автор закликав більше самовдосконалюватися, читати якісну літературу, яка змінюватиме світогляд у кращий бік. Тоді й час смертохристів людству не загрожуватиме.

Виктор ЯРУЧИК,
фото автора

Візитка як мистецтво

Користування візиткою перетворилося на науку, а її виготовлення стало мистецтвом.

Волинська асоціація колекціонерів «Паритет» для волинян і гостей, котрі відвідають наш прикордонний з Євросоюзом край, підготувала незвичну виставку під назвою «Візитна картка – витвір мистецтва».

Відвідавши виставку і оглянувши колекцію візиток, Ви зможете довідатися про: історію виникнення, правила вручення, зберігання, оформлення, виготовлення, мову візиток, про різновиди та етикет обміну візитками. Цікаво? Чекаємо Вас о 16.00 на відкритті виставки 5 квітня 2012 року в фойє центрально-

го офісу ПАТ «Західкомбанк» за адресою: м.Луцьк, пр.Перемоги, 15. Виставку можна безкоштовно оглянути щодня з 9 до 16 години до 15 квітня 2012 року.

Будемо вдячні за цікаві візитні картки визначних людей, які ми розмістимо на виставці і передамо до Музею автографів та візитних карток.

Шукаємо контактів із власниками незвичних колекцій. Допоможемо організувати виставку Вашої колекції.

Дзвоніть, пишіть, заходьте до Волинської асоціації колекціонерів «Паритет» за адресою: 43005, Волинська обл. м.Луцьк, пр.Перемоги, 15/10. Тел.: (0332) 78-02-36.

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
Авторемонтник	1 073	спеціаліст по ремонту автомобільних радіаторів
Адміністратор	1 100	робота в барі «Земан», вул. Винниченка, 69, управління персоналом
Адміністратор	1 073	робота адміністратора у магазині «ВЮ ковбаси»
Адміністратор	1 400	перукарка «Кредо» на пр. Відродження
Арматурник (виробництво залізобетонних і бетонних виробів та конструкцій)	1 200	армування арматури, прийом бетону, житлове будівництво
Бармен	1 400	робота в ресторані «Ортеол», вул. Лесі Українки, 57
Бетоняр	1 300	Прийом бетону, монтаж монолітних плит, укладання блоку
Бетоняр	1 600	Роботи на висоті, прийом бетону, монтаж монолітних плит, укладання блоку, армування арматури.
Бухгалтер	1 360	знання 1-С бухгалтерії, ведення бухгалтерських документів, нарахування заробітної плати
Бухгалтер	1 400	Знання 1-С бухгалтерії, ведення первинної бухгалтерії, формування та здача податкової та фінансової звітності
Бухгалтер	1 600	розрахунок заробітної плати та обов'язкових платежів, знання 1-С бухгалтерії
Вантажник	1 615	навчання сміттєвоза
Вантажник	1 500	бажано знання запчастин до сільгосптехніки, можливість їздити у від'їздення
Верстатник деревообробних верстатів	1 400	виробничка база м.Рожище (вул.Селянська, 48), обробка деревини
Викладач (методи навчання)	1 500	вміння навчити основних програм на комп'ютері
Виконавець робіт	1 400	Виконавець робіт по теплопостачанню та вентиляції. житлове будівництво
Вишивальник	1 100	робота у салоні рукоділля «Вишиті ідеї», машинна вишивка, високий рівень якості вишивки, художні навички, відповідальність
Водій автомобіля 3, 2, 1 класу (важкі вантажні автомобілі з великою вантажопідйомністю та вантажні)	1 500	Робота на бензовозах, відрядження по Україні, заробітна плата від 1500 грн. + відрядні.
Водій транспортних засобів	1 700	робота на автомобілі «Камаз», «Валдай», наявність посвідчення тракториста
Водій транспортних засобів	1 100	розвезення товару по торговельних пунктах
Водій транспортних засобів	1 080	молоковоз «ГАЗ», відрядження по області
Водій транспортних засобів	1 500	попередньо телефонувати, міжнародні перевезення
Водій транспортних засобів	2 000	водій-далекобійник на автомобілі RENO, DAF, MERCEDES, міжнародні перевезення
Водій транспортних засобів	2 000	обов'язки експедитора, робота на автомобілі «Газель», відрядження по Волинській області
Водій транспортних засобів	3 000	вантажні перевезення за кордон автомобілем з причепом.
Водій тролейбуса	1 900	наявність посвідчення водія-тролейбуса, робота на тролейбусах «ЗіУ», «ЮМЗ», «ЛАЗ», «Богдан»
Газозварник	2 000	проведення зварювальних робіт по монтажу газопроводів
Головний фахівець з енергосистем	1 073	головний фахівець з енергосистем, знання програмного забезпечення «Алпран». Можливе застосування неповного робочого часу. Заробітна плата відрядно-преміальна.
Двірник	1 100	прибирання на автозаправці
Двірник	1 102	прибирання території бару «Джерела»
Дизайнер (художник-конструктор)	1 500	виготовлення рекламних висювок, знання програм «Corel», «Photoshop»
Дизайнер (художник-конструктор)	1 073	створення дизайну поліграфічних виробів
Директор комерційний	5 000	розробка планів, здійснення контролю за виконанням планів, здійснення керівництва, співбесіда назначається після розгляду резюме
Економіст	2 000	Забезпечення достовірності аналізу фінансово-економічної та організаційної роботи підприємства, володіння основами аудиту, бухгалтерського обліку. Досвід роботи в торговельних компаніях.

Посада	З/П	Вимоги
Економіст з фінансової роботи	1 560	навички роботи в 1-С бухгалтерії, вміння аналізувати та складати кошториси, готувати фінансову звітність.
Електрогазозварник	1 075	Зварювання металевих конструкцій, підготовка виробів, вузлів та з'єднань під зварку, зачищення швів після зварки та нарізання
Електрогазозварник	1 073	Вміння варити на бору, оплата праці відрядна
Електрогазозварник	1 700	зварювання конструкцій та кузовів автобусів, з/п плюс доплата за шкідливі умови праці
Електрогазозварник	1 200	ремонт автобусів, робота в автомобільних боксах, без шкідливих звичок, додають пермія
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	робота в складальному цеху, з 08.00-16.30 год.
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	робота в складальному цеху, з 08.00-16.30 год.
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 073	тільки для ремонту автотранспорту
Електрозварник ручного зварювання	1 400	Виконання зварювальних робіт. Житлове будівництво.
Електромеханік з ліфтів	1 073	Обслуговування житлових будинків в районі 33 кварталу.
Електромеханік з ліфтів	1 100	робота в діючих електроустановках, в шахті ліфтів на висоті, обізнаність в електротехніці
Електромонтажник з кабельних мереж	1 200	Монтаж кабельних електромереж, промислове будівництво
Електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	1 200	монтаж освітлювальних мереж, житлове будівництво
Енергетик	1 073	Наявність посвідчення з допуском до роботи понад 1000 Вольт
Завідувач складу	1 500	здійснення складського обліку, управління персоналом, надання консультацій клієнтам, бажано наявність посвідчення стропаляника
Заступник начальника відділу	3 000	досвід роботи в торгівлі, обов'язкова наявність автомобіля, відрядження по Волинській області
Зварник	1 200	проведення зварювальних робіт на будівельних об'єктах, режим роботи 8.00-17.00
Згинальник труб	1 600	робота в складальному цеху, режим роботи з 8.00-16.30 год.
Зуборізняльник	2 000	режим роботи з 08.00-16.30 год., робота в механо-заготівельному цеху
Інженер	2 000	експлуатація та ремонт електрообладнання (пожежні сигналізації та інш.), бажано допуск до 1000Вг
Інженер	1 500	інженер-механік, налагодження с/г техніки
Інженер	1 300	Інженер виробничо-технічного відділу, читання креслень КМД, досвід роботи на будівництві
Інженер	1 073	Інженер з техніки безпеки. Наявність посвідчення
Інженер з охорони праці	1 232	контроль за дотриманням нормативів з охорони праці
Інженер з проектно-кошторисної роботи	1 500	Начальник кошторисно-договірного відділу. Знання АВК-5, досвід роботи на будівництві
Інженер з проектно-кошторисної роботи	1 300	Інженер кошторисно-договірного відділу. Знання АВК-5, досвід роботи на будівництві
Інженер-будівельник	1 200	керування загальнобудівельними роботами, монтаж конструкцій, здійснення контролю за якістю
Інженер-будівельник	1 300	Інженер-будівельник з умінням читати креслення та знаннями технології електромотажу.
Інженер-землевопорядник	1 160	Заміри земельних ділянок, оформлення технічної документації, знання чинного законодавства про земельні відносини та по земельпорядкуванню, проведення геодезичних вимірювань в польових умовах
Інженер-механік груповий	1 073	знання поліграфічного обладнання (будова, особливості, система керування, правила обслуговування)
Інженер-програміст	2 000	режим роботи з 08.30-17.00 год., знання інженерних програм, програмного забезпечення автоматизованих систем управління
Інженер-програміст	2 000	Знання операційних систем Windows XP, Windows Server, робота з базами даних. Досвід роботи з програмою 1С.Бухгалтерія.

Посада	З/П	Вимоги
Інженер-проектувальник (цивільне будівництво)	1 073	Інженер-проектувальник (автоматичний електров'язок), попередньо телефонувати
Інструктор спортивний з туристичного супроводу (за видами туризму)	1 073	інструктор з дитячого фітнесу салону краси «Віпурі-кет»
Касир (на підприємстві, в установі, організації)	1 500	здійснення касових операцій, оформлення та ведення касової документації
Касир торговельного залу	1 110	робота в продуктовому магазині, вміння спілкуватись з клієнтами
Касир торговельного залу	1 110	контактний телефон в м. Івано-Франківськ 777460, 0675480264
Касир торговельного залу	1 110	робота в продуктовому магазині, контактний телефон в м. Івано-Франківськ 777460, 0675480264
Касир торговельного залу	1 110	робота в продуктовому магазині, вміння спілкуватись з клієнтами
Керівник групи	2 750	керівник групи електрообладнання, знання спеціалізованих інженерних програм, режим роботи 08.30-17.00 год.
Керівник проектів та програм у сфері матеріального (нематеріального) виробництва	3 250	керівник проекту з впровадження та розвитку програми 1С, досвід керівництва програмами з впровадження програмного забезпечення на базі 1С, знання функціоналу типових конфігурацій 1С, режим роботи з 08.30-17.00 год.
Керуючий рестораною (кафе, їдальнею і т. ін.)	1 500	робота в ресторані «Ортеол», вул. Лесі Українки, 57, навчання персоналу, прийом товару
Комірник	1 073	допомога на складі, видача продовольчих товарів засудженим
Комірник	1 500	здійснення складського обліку, бажано наявність посвідчення стропаляника
Кондитер	1 300	робота в ресторані «Ортеол», вул. Лесі Українки, 57, випікання тістечок, тортів, хліба
Кошторисник	1 075	Заповнення кошторисної документації. Досвід роботи на будівництві.
Кравець	2 000	пошиття одягу, робота з декоративними тканинами
Кравець	1 073	розрій та пошиття спецодягу (форма для прикордонних, охоронних структур), режим роботи з 09.00-18 год.
Кур'єр	1 500	доставка товару (оптика) по місту та області
Кухар	1 073	помічник кухаря, кафе «Флірт» (вул.Шоєна 3/2), приготування перших та других страв
Кухар	1 300	Робота в кафе «Аліса» (пр. Воля, 6)
Кухар	1 073	робота в барі «Мадагаскар, вміння складати калькуляцію
Кухар	1 300	робота в барі «Земан» по вул. Винниченка, 69.
Кухар	1 100	робота в їдальні по вул. Стуса, 9, приготування перших та других страв, випічка солодощів
Кухар	1 100	робота у ресторані «Мелодія», приготування перших, других, третіх страв, нести відповідальність за зберігання продуктів харчування
Кухар	1 073	робота у барі «Мадагаскар», вміння складати калькуляцію
Кухонний робітник	1 100	Підготовка продуктів для приготування перших, других страв та салатів. Режим роботи з 11.00 до 23.00 через тиждень. Кафе «Фарт» (вул. Ковельська, 8а)
Листоноша (поштар)	1 162	Матеріально-відповідальна особа, доставка пошти, пенсії, товарів народного споживання, відділення зв'язку Луцьк-24 (район ЗАГСУ), 0,5 одиниці.
Лицьовальник-плотчик	1 800	ремонт приміщень гетарічного будинку, стоматополіклініка, режим роботи з 8 до 17.00
Лікар	1 800	лікар невідкладної медичної допомоги, віздіт лікаря по викликах
Лікар загальної практики-сімейний лікар	1 387	ведення прийому хворих за напрямленнями поліклініки та за викликами хворих в районі «33 квартал»
Лікар станції (відділення) швидкої допомоги, що обслуговує район «ДПЗ», «Кічкарівка», вул.Львівська.	1 100	робота на невідкладній швидкій допомозі, що обслуговує район «ДПЗ», «Кічкарівка», вул.Львівська.
Лікар-дерматовенеролог	1 073	надання медичних послуг, проведення медичного обстеження
Лікар-інфекціоніст	1 447	робота в кабінеті інфекційних захворювань.
Лікар-лаборант	1 382	проведення аналізів хворих за направленням поліклініки.

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошук, 2 тел. 72-72-58, 4-92-68

Безкоштовне навчання в Польщі

W roku akademickim 2012/2013 Uniwersytet Śląski w Katowicach oferuje obywatelom państw nienależących do Unii Europejskiej 151 bezpłatnych miejsc na studiach prowadzonych w języku polskim. Oferta obejmuje zarówno studia licencjackie, jak i magisterskie. Kwalifikacja na studia będzie miała charakter konkursowy. O przyjęciu na studia decydowały będą wyniki kandydata (oceny na świadectwie ukończenia szkoły średniej lub dyplomie studiów I stopnia) oraz znajomość języka polskiego.

Więcej informacji w języku polskim na stronie:

www.dwz.us.edu.pl

Więcej informacji w języku rosyjskim na stronie:

www.kandydat.us.edu.pl

Więcej informacji w języku angielskim na stronie:

www.english.us.edu.pl

Informacji udziela: Biuro Rekrutacji Studentów Międzynarodowych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, ul. Bankowa 12 pokój 79, III p., 40-007 Katowice
tel. +48 32 359 20 71 (obsługa w języku polskim i angielskim)
tel. +48 32 359 22 73 (obsługa w języku rosyjskim i ukraińskim)
fax: +48 32 359 11 78
e-mail: admission@us.edu.pl

Z przyjemnością informujemy, że Politechnika Warszawska jest koordynatorem projektu EWENT (East-West European Network on higher Technical education). Jest to projekt finansowany przez Komisję Europejską w ramach programu Erasmus Mundus Akcja 2, czas trwania projektu 3 lata (2012 - 2014). Projekt oferuje stypendia dla studentów z Białorusi, Mołdowy i Ukrainy na studia i staże w uczelniach partnerskich UE. Projekt jest kierowany do studentów studiów inżynierskich (po 2 roku), magisterskich, doktoranckich, post-doktoranckich oraz dla kadry akademickiej i administracyjnej. Czas trwania stypendiów od 1 do 6 semestrów (dla studentów) i od 1 do 3 miesięcy (dla kadry akademickiej i administracyjnej). Wysokość stypendiów od 1000€ do 2500€/miesiąc. Ze środków projektu pokrywane są koszty podróży, ubezpieczenia medycznego i czesnego zakwalifikowanym kandydatom. Termin składania dokumentów od 15 lutego do 15 kwietnia 2012 r. (formularz aplikacyjny dostępny na stronie: www.ewent.meil.pw.edu.pl)

Oprócz ww projektu Politechnika Warszawska również oferuje studia inżynierskie i magisterskie na zasadach bez odpłatności dla kandydatów z Ukrainy i Białorusi i Mołdowy na zasadach konkursowych (ilość miejsc limitowana. Więcej informacji na stronie: www.students.pw.edu.pl)

Віктору Федосюку – піввіку!

Отаманові Козацького стрілецького братства, відомому громадському діячеві і справжньому патріоту, успішному бізнесменові, нашому славному приятелю Віктору Федосюку виповнилося 50 років. Зроблено немало, проте планів на майбутнє ще вкрай багато. Тому бажаємо Ювіляру багато терпіння, силу-силенну здоров'я та подальшого творчого азарту задля досягнення нових перемог у роботі.

Щиро – Товариство польської культури на Волині ім. Еви Феліńskiej, редакційна команда газети «Волинський Монітор»

Panu Doktorowi Włodzimierzowi Jewczukowi

z okazji 50 urodzin dużo zdrowia, spełnienia najskrytszych marzeń i powodzenia w pracy zawodowej

zyczy Stowarzyszenie Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu

**CZYTAJ!
ЧИТАЙ!**

WWW.MONITOR-PRESS.COM

Wzinf
Wyższa Szkoła Informatyki

Інформація для випускників:

Луцьк
вул. Коперніка 8А/21
тел. +38 067-12-74-142

Інформатика

Управління

Педагогіка

Дизайн інтер'єру

Косметологія

Художня Комп'ютерна Графіка

Фізіотерапія

Соціальна праця

Фізичне виховання

ЗАПРОШУЄМО!

www.wsinf.edu.pl

„Zadanie realizowane w ramach zlecenia przez Kancelarię Senatu zadań w zakresie opieki nad Polonią i Polakami za granicą w 2011 r. dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”